

Arrest

**nr. 340 587 van 5 februari 2026
in de zaak RvV X / XI**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. DHONDT
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 1 april 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 maart 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 juli 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 september 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. WILLAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. MORRÉ *loco* advocaat B. DHONDT, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekster, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen op 20 oktober 2022 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt de volgende dag om internationale bescherming. Op 6 maart 2025 neemt de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die dezelfde dag aan verzoekster aangetekend wordt verzonden en luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart de Somalische nationaliteit te bezitten en tot de Bimaal-clan te behoren. U bent een soennitische moslim. U bent geboren op (...) 1995 in Gandaawi, gelegen in het district Marka in de provincie Lower Shabelle, waar u tot uw vertrek uit Somalië woonde.

Samen met uw toenmalige man heeft u vier kinderen: A(...) (CG (...)), geboren in 2011, O(...), geboren in 2012, O(...) (CG (...)) geboren in 2014, en A(...) (CG (...)), geboren in 2015. Uw kinderen zijn met u in België. Uw man was chauffeur, en Al Shabaab had gevraagd om met hen te werken. Om deze reden ontvluchtte uw echtgenoot Somalië in 2016. Na de vlucht van uw echtgenoot eiste uw schoonmoeder dat u twee dochters aan haar zou afstaan. Zij nam uw oudste dochter zes maanden lang bij zich. U had uw zoon en uw twee andere dochters nog bij u. Uw zoon viel uit een boom, en werd naar het ziekenhuis gebracht. Hierna nam uw schoonmoeder ook hem en uw andere twee dochters mee. U stuurde een klachtenbrief naar uw schoonmoeder, en uw schoonmoeder diende een tegenklacht in tegen u bij Al Shabaab. Al Shabaab oordeelde dat u twee kinderen moest afstaan.

Eind 2017 was er een Al Shabaab-lid genaamd R(...) die u voorstelde dat als u met hem trouwde, dat hij u zou helpen om uw kinderen terug te krijgen. U ging hiermee akkoord, jullie trouwden eind 2017, en u kreeg uw kinderen terug. Daarna vroeg u R(...) om een scheiding, en hij ging akkoord. In 2019 vond de scheiding plaats.

In 2019 moest iedereen in het dorp taken uitvoeren voor Al Shabaab, zoals kleren wassen en koken. Omdat u voor uw kinderen moest zorgen, had u gevraagd aan de vrouw die aan de leiding stond of u maar één keer in de week zou kunnen komen. De Emir besliste dat u wel evenveel diende te komen als de anderen. U werd kwaad en u ging niet meer terug. U zei dat u ziek was. Ze kwamen bij u kijken, en zagen dat u wel nog thee aan het verkopen was voor uw eigen inkomsten. U werd in 2019 veroordeeld dat u uw theehandel diende te sluiten, en een hele week voor hen zou moeten werken.

In 2020 was uw zus N(...) aan het vechten geraakt met een meisje uit de koranschool. Uw zus gooide een steen naar het meisje, en een jongen kwam achter uw zus aan. U sloeg deze jongen met een pot. Al Shabaab klaagde tegen uw vader over u. Ze waarschuwden uw vader dat als u nog één keer problemen zou veroorzaken, dat het gedaan zou zijn met u. U besloot dan om meer thuis te blijven, en de zaken kalmeerden.

U vluchtte op 15 augustus 2022 naar Mogadishu. U verbleef bij uw oom langs moederszijde, A(...). Aangezien A(...) zelf vreesde problemen te krijgen met Al Shabaab, hielp hij u met het land te ontvluchten.

U vertrok op 19 oktober 2022 met het vliegtuig vanuit Mogadishu naar Turkije. Hier stapte u over, en nam u het vliegtuig naar een onbekend land. Daar nam u een bus naar België. U kwam toe in België op 20 oktober 2022. U diende een verzoek om internationale bescherming in op 21 oktober 2022.

Bij terugkeer naar Somalië vreest u gedood te worden door Al Shabaab.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u de volgende documenten voor: een VGV attest van uzelf (doc 1a), een voorschrift van uw huisdokter die een onderzoek naar besnijdenis voorschrijft aan uw gynaecoloog (doc 1b), VGV attesten van uw huisdokter met betrekking tot uw drie dochters (doc 1b), een VGV attest van uw dochter A(...) (doc 2), een VGV attest van uw dochter O(...) (doc 3), een VGV attest van uw dochter A(...) (doc 4), en een door u afgelegde verklaring dat u artikel 409 van het Strafwetboek zal respecteren afgelegd bij GAMS (doc 5).

Op 3 juli 2024 stuurde u uw opmerkingen over de notities van het eerste persoonlijk onderhoud door.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden besloten dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève. U maakt evenmin een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

Uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de rechtstreekse aanleiding zouden gevormd hebben tot uw vertrek uit Somalië zijn niet overtuigend.:

Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna DVZ) haalt u als vrees aan dat u vreest gedood te worden door Al Shabaab (vragenlijst CGVS). U tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS gevraagd naar uw vrees, komt u hier echter niet op terug (eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS, hierna CGVS 1, p. 22). Er wordt u meermaals gevraagd of er nog andere zaken zijn die u vreest, maar u komt niet terug op deze vrees om gedood te worden (CGVS 1, p. 22). Uiteindelijk wordt u erop gewezen dat u bij DVZ verklaard heeft dat u bedreigd werd met de dood omdat u weigerde te werken voor Al Shabaab (CGVS 1, p. 22). U antwoordt dat dit geen persoonlijke aangelegenheid was (CGVS 1, p. 22). Er wordt u gevraagd om hier meer over te vertellen maar u haalt wederom niet aan dat u met de dood bedreigd zou zijn (CGVS 1, p. 22-23). Als uw verklaringen van bij DVZ gelegd worden naast uw verklaringen op het CGVS, wordt duidelijk dat uw geloofwaardigheid ver te zoeken is. Zo verklaart u bij DVZ dat Al Shabaab u bedreigde met de dood, omdat u weigerde voor hen te werken. Vervolgens zou een lid van Al Shabaab bij u gekomen zijn, en u geslagen hebben. U diende klacht tegen hem in, maar omdat u geweigerd had voor Al Shabaab te werken, zouden ze u gaan berechten. Dit is het moment waarop u naar Mogadishu vluchtte (vragenlijst CGVS, vraag). Uit uw verklaringen op het CGVS echter, blijkt dat deze problemen met Al Shabaab zich in 2019 afgespeeld hebben en dat u uiteindelijk in 2019 omwille van uw weigerachtige houding ten opzichte van het werken voor hen veroordeeld werd dat u uw winkel diende te sluiten (CGVS 1, p. 23, 24, 26). U vertrok uiteindelijk in 2022 naar Mogadishu. Bijgevolg wordt er geen geloof gehecht aan het feit dat u gedood zou worden. Dat u eerst verklaart met de dood bedreigd te worden, om dan tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS dit te wijzigen naar dat u slechts uw winkel diende te sluiten, en dit bovendien in 2019 en niet vlak voor uw vertrek, schaadt uw geloofwaardigheid in grote mate.

U haalt op uw tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS plots ook aan dat u voor uw leven zou moeten vrezen omdat u deel uitmaakte van een gevecht dat in 2020 zou plaatsgevonden hebben (zie het tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS, hierna afgekort als CGVS 2, p. 15-17). U verklaart dat u vreest dat Al Shabaab omwille van dit gevecht u zou slaan of doden (CGVS 2, p. 17). Als deze verklaringen geplaatst worden naast uw eerdere verklaringen, wordt snel duidelijk dat aan deze vrees geen enkel geloof gehecht kan worden. Eerder verklaart u namelijk dat u na het uitzitten van uw werkstraf en het sluiten van uw winkel, zaken die in 2019 plaatsvonden, dat u daarna geen problemen meer heeft gehad met Al Shabaab (CGVS 2, p. 13). Bovendien koestert het CGVS sowieso een twijfel rond de ernst van deze problematiek, aangezien u het niet aanhaalde bij DVZ noch op uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS. Nochtans werd u bij het eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS driemaal gevraagd of nog andere redenen waren waarom u het land moest verlaten, maar u vernoemt dit voorval niet (CGVS 1, p. 22).

U op het CGVS gevraagd of u nog andere zaken vreest, antwoordt u dat u uw man kwijtgeraakt bent, dat u gedwongen gehuwd bent, en dat u uw kinderen kwijttraakte (CGVS 1, p. 22). U haalt geen vrees aan t.a.v. de verdwijning van uw man an sich. Verder besluit het CGVS dat het gedwongen huwelijk geen actuele vrees beslaat. U verklaart dat u akkoord ging om te trouwen met R(...) omdat hij u zou helpen om uw kinderen terug te krijgen (CGVS 1, p. 14), en dat hij vervolgens akkoord is gegaan met de scheiding in 2019 (CGVS 1, p. 14-15). Hieruit kan geen gedwongen huwelijk worden afgeleid. U bent bewust en met toestemming gehuwd met R(...) (en gescheiden).

Het hiaat tussen al deze door u aangehaalde problemen die zich afspelen tussen 2016 en 2020, en waarvan u later plots verklaart dat het probleem met het gevecht zich niet in 2020 maar in 2021 afspeelde waarvan de meesten overigens niet geloofwaardig zijn, en uw vertrekdatum uit Gandaawi in augustus 2022 vormt een groot probleem voor de ernst van uw vrees. U gevraagd om voor het CGVS te verduidelijken wat er u in 2022 toe aanzette om te vertrekken, blijft u enorm vaag en weet u geen duidelijk antwoord te geven (CGVS 2, p. 18-19).

U haalt verder ook aan dat u geen vrijheid zou kennen onder Al Shabaab. Het CGVS moet hier echter vaststellen dat ook deze vrees niet kan worden aangenomen. U verklaart eerst dat u zelfs de deur niet zou mogen openen om naar buiten te gaan (CGVS 1, p. 24). Het CGVS plaatst hier ernstige vraagtekens bij, aangezien u zelf een theezaak openhield (CGVS 1, p. 22). Omdat er vraagtekens geplaatst kunnen worden bij uw bewering dat u zodanig beperkt zou zijn in uw vrijheid, wordt u erop gewezen dat u al eerder verklaard heeft dat u naar de markt ging, en dan wordt duidelijk dat u bedoelt dat u als vrouw niet met de auto alleen mocht reizen, maar dat u in het dorp en in de onmiddellijke omgeving wel vrij bent om rond te gaan (CGVS 1, p. 20). Bovendien blijkt uit de beschikbare landeninformatie niet dat louter uw profiel als vrouw zou volstaan om aan te tonen dat u bij een terugkeer naar Somalië zou dreigen te worden gevisieerd of vervolgd (zie doc 1, EUAA country guidance Somalia, in de blauwe map). U dient uw vrees voor vervolging in uw concreet geval aannemelijk te maken, waar u niet in geslaagd bent. Naast de hierboven vastgestelde ongelooftwaardigheid

van de problemen die u ertoe hebben geroept Somalië te verlaten, haalt u geen concrete, recente, geloofwaardige en ernstige, aan uw profiel als vrouw gelinkte problemen aan.

Wat uw zoon, O(...), betreft, haalt u aan dat als hij naar de school zou gestuurd worden door uw schoonmoeder, dat hij lid zou worden van Al Shabaab, aangezien vele mannen in het dorp bij Al Shabaab zitten (CGVS 1, p. 22). Het CGVS benadrukt dat u hier slechts een hypothetische vrees voor uw zoon aanhaalt. U schuift geen informatie naar voren waaruit zou blijken dat Al Shabaab uw zoon reeds in het vizier heeft of enige stappen ondernomen heeft om hem te rekruteren. Bovendien blijkt uit de landeninformatie dat gedwongen rekrutering niet systematisch gebeurt (zie doc 2, het rapport van EASO, in de blauwe map).

Als laatste haalt u aan dat u problemen zou krijgen met uw schoonmoeder omdat u de kinderen heeft meegenomen naar het buitenland. Mogelijks zou uw schoonmoeder, die banden heeft met Al Shabaab (CGVS 1, p. 25), hier een probleem van kunnen maken. Hier besluit het CGVS dat u een zeer lage geloofwaardigheid geniet, omwille van de hierboven besproken redenen. Bovendien moet vastgesteld worden dat uw desinteresse voor de gevolgen van uw vertrek laat blijken dat uw problemen niet dusdanig ernstig zijn. U verklaart dat u in 2023 met uw nonkel sprak, die nieuws had uit het dorp (CGVS 2, p. 19). U verklaart dat u dan wel vroeg naar uw moeder en vader, maar dat u hem niet gevraagd heeft naar de reactie van uw schoonmoeder op uw vertrek (CGVS 2, p. 19). Nochtans verklaarde u eerder dat u vreesde dat ze zouden vragen waar de kinderen waren (CGVS 1, p. 28). U verklaarde zelfs eerder dat in de periode dat u de klacht indiende tegen uw schoonmoeder, dat uw moeder vond dat u niet met uw kinderen moest wegvlugten, aangezien u het niet zou overleven én aangezien uw broers en zussen hierdoor problemen zouden ondervinden (CGVS 1, p. 18). Als u werkelijk vreest voor de reactie van uw schoonmoeder met banden met Al Shabaab, dan is het ondenkbaar dat u niet naar haar reactie zou gevraagd hebben bij het telefoneren met uw oom.

2. Ten tweede besluit het CGVS dat u een inzicht in uw persoonlijke omstandigheden verhinderd heeft waardoor uw algemene geloofwaardigheid wordt ondermijnd:

U weigert inzicht te geven in de huidige situatie van uw familie. U beweert dat u geen contact heeft met uw familieleden in Gandaawi (CGVS 1, p. 12). U zou enkel contact gehad hebben met uw oom, die een handelaar is tussen Marka en Mogadishu (CGVS 1, p. 12). Ook met hem zou u in februari 2023 de laatste keer contact gehad hebben (CGVS 1, p. 28). Uw uitleg van waarom u hem dan de laatste keer hoorde, weet niet te overtuigen. U geeft als reden hiervoor dat hij zijn WhatsApp nummer veranderd heeft, en dat hij uw nummer niet heeft (CGVS 2, p. 20). Dat hij zodanig nonchalant zou omspringen met contact met zijn familie, is zeer ongeloofwaardig. U gevraagd naar hoe u geprobeerd heeft om contact met hem te herstellen, verklaart u dat zijn dochter uw nummer aan hem zou bezorgen, maar u weet niet of zij dit al gedaan heeft (CGVS 2, p. 20). Dat u langs uw kant ook zodanig nonchalant zou omspringen met contact met uw oom door dit niet op te volgen, en dat terwijl uw oom zagezegd uw enige manier is om nieuws over uw familie in Gandaawi te vernemen, is niet aannemelijk. Ook dat u geen contact zou kunnen opnemen met uw broer en zus die in Afgoye verblijven (CGVS 1, p. 12), waar de overheid aanwezig is (zie doc 3, Somalia control map january 2023, in de blauwe map), en waar u zelf verklaart dat er internet is (CGVS 2, p. 21), valt moeilijk te geloven. U verklaart wel contact te hebben met verre verwanten (CGVS 2, p. 21). Dat u dan via hen niet in contact zou kunnen komen met uw familie, valt heel moeilijk te geloven. Het CGVS besluit dat u een inzicht in uw familiale omstandigheden verhindert.

Ook rond de verdwijning van uw echtgenoot blijft enige scepsis overeind. Zo verklaart u enige tegenstrijdigheden: op het eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaart u dat Al Shabaab uw man sloegen toen ze hem meenamen (CGVS 1, p. 13). Op het tweede persoonlijk onderhoud verklaart u dat ze hem niet geslagen hebben (CGVS 2, p. 10). Ook verklaart u tijdens het eerste persoonlijk onderhoud dat zijn oom naar het politie- of militairenbureau ging om uw man te zoeken, maar dat hij daar niet was. Dan zouden ze hem gezocht hebben, en zo te weten zijn gekomen dat hij meegenomen was (CGVS 1, p. 13). Uzelf en uw oom lijken uw man dus niet meer gezien te hebben nadat hij meegenomen werd. Dit valt niet te rijmen met uw verklaringen tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS, waar u verklaart dat zijn oom en zijn vader meteen naar hem gingen op de basis, dat ze hem dan gezien hebben, en dat u hem daarna zelf later die dag ook nog gezien heeft (CGVS 2, p. 7). Hierdoor wordt zijn verdwijning verder ondermijnd en bijgevolg ook alle problemen die hier zouden zijn uit voortgevloeid.

3. Uw vrees omwille van de door u ondergane vrouwelijke genitale verminking (VGV) is niet aangetoond.

U legt een attest neer waaruit blijkt dat u besneden bent met VGV type III, en gedesinfibuleerd bent (zie doc 1, 1b). U haalt voor het CGVS zelf géén concrete vrees in uw eigen hoofdte aan omwille van uw al ondergane VGV type III en desinfibulatie. (CGVS 1, p. 21). Verder merkt het CGVS op dat u 29 jaar bent, gehuwd bent geweest, en kinderen heeft. Uit de landeninformatie die is toegevoegd aan het administratief dossier (zie doc

5, COI Focus VGV, in de blauwe map), blijkt niet dat er een systematische toepassing is van herinfibulatie (geheel of gedeeltelijk) tegen de wil van de vrouw in na een bevalling in Somalië. Het principe van maagdelijkheid is immers niet meer van toepassing. Er zijn aldus geen concrete indicaties dat u bij een terugkeer naar Somalië zou worden geherinfibuleerd.

Wat betreft de gevolgen van de VGV die u heeft ondergaan, merkt het CGVS op dat hoewel besnijdenis een bijzonder ernstige fysieke schade is die onomkeerbaar is en waarvan de fysieke of psychologische gevolgen het hele leven van de vrouw die er slachtoffer van is geweest, kunnen voortduren, het aangehaalde aanhoudende karakter voortvloeit uit de secundaire gevolgen of effecten die de verminking kunnen veroorzaken, zonder dat men echter kan oordelen dat alleen hierdoor afbreuk wordt gedaan aan een basisrecht van het individu, in dit geval het recht op fysieke integriteit, en bijgevolg deze gevolgen kan gelijkstellen met daden van vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de vluchtelingen. De internationale bescherming van het Verdrag van Genève heeft tot doel een verzoeker om internationale bescherming te beschermen tegen mogelijke vervolgingen en niet de schade van een vroegere vervolging te herstellen. De erkenning van de hoedanigheid van vluchteling op basis van het Verdrag van Genève is voor de rest volledig ontoelreffend om een einde te maken aan het fysieke en psychische lijden in verband met de vervolging, aangezien het bestaan van dit lijden losstaat van de juridische status van betrokkene. Bovendien zou het psychologisch welzijn dat voortvloeit uit het vooruitzicht in een land van bescherming een status te kunnen genieten die recht geeft op een adequate verzorging van dit lijden, alleen niet volstaan om de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling te rechtvaardigen. Uit uw verklaringen, noch uit de door u neergelegde stukken, kan derhalve worden afgeleid dat u omwille van uw reeds ondergane VGV niet in staat zou zijn om terug te keren naar uw land van herkomst of dat een terugkeer naar uw land van herkomst in uw hoofde ondraaglijk zou zijn omwille van de reeds ondergane VGV. Het CGVS wijst er ter zake nog op dat u voor de beoordeling van medische elementen de geëigende procedure kan aanwenden.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen maakt u niet aannemelijk een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève te hebben, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet te lopen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid- en Centraal-Somalië worden de rapporten UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Somalia van september 2022, beschikbaar op <https://www.refworld.org/type.COUNTRYPOS.UNHCR.SOM.6308b1844.0.html> of op <https://www.refworld.org>, de EUAA Country Guidance: Somalia van augustus 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/country-guidancesomalia-2023> of op <https://euaa.europa.eu/>, het EUAA Country of Origin Information Report: Somalia Security Situation van februari 2023, beschikbaar op https://www.cgrs.be/sites/default/files/rapporten/euaa_coi_report_somalia_security_situation_20230222.pdf, de EUAA Country of Origin Information Query: Somalia – Security situation update van 17 mei 2023, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2023_04_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Somalia_Security_Situation.pdf, en de COI Focus Somalië: Overzicht Veiligheidsincidenten van 21 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_somalie_overzicht_veiligheidsincidenten_202312_21.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>, in rekening genomen.

UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking zouden kunnen komen voor de vluchtelingenstatus. UNHCR wijst er tevens op dat verzoekers om internationale bescherming afkomstig uit “conflict-affected areas” afhankelijk van de individuele omstandigheden nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden.

In de voormelde EUAA Country Guidance: Somalia wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er tevens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EUAA

Country Guidance: Somalia wordt erop gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Somalië verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per regio rekening moet worden gehouden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) het aantal burgerslachtoffers; (v) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een bepaald gebied; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict een bepaald gebied ontvluchten. De voornoemde aspecten worden in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Somalië die gebaseerd is op het geheel van de landeninformatie waarover het CGVS beschikt (zie supra).

Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de herkomstregio, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit voornoemde informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuid- en Centraal-Somalië volatiel blijft. Confrontaties tussen enerzijds de gewapende groepering al-Shabaab (AS), die vooral plattelandsgebieden in het centrum en het zuiden van het land controleert, en anderzijds de nationale en internationale veiligheidstroepen, blijven de belangrijkste bron van het gewapend conflict. De federale regering van Somalië, de federale lidstaten, clanmilities (de Macawiisley) en andere internationale actoren zoals Ethiopië, Kenia, de Verenigde Staten en ATMIS zijn in verschillende mate betrokken in het conflict tegen al-Shabaab. De president, Hassan Sheikh Mohamud, duidde na zijn verkiezing in mei 2022 de nationale veiligheid en de strijd tegen al-Shabaab aan als topprioriteit. De regeringstroepen en hun bondgenoten startten in de tweede helft van 2022 een militair offensief in de deelstaten Hirshabelle en vervolgens Galmudug. Al-Shabaab hergroepeerde zich in de regio's Benadir en Lower Shabelle en antwoordde met terreuraanvallen. Voornoemde twee regio's, waar al-Shabaab zich bleef richten op personen die (vermeende) banden hebben met de regering, werden het zwaarst getroffen door aanvallen van de groepering in stedelijke centra in het land. Het bleek moeilijk voor de veiligheidstroepen om heroverd gebied in handen te houden. ACLED meldde in een veiligheidsanalyse van april 2023 dat, terwijl de regeringstroepen zich concentreerden op hun antiterreuroperaties in Galmudug die in januari 2023 van start gingen, al-Shabaab zich concentreerde op het heroveren van gebieden in de deelstaat Hirshabelle. De tweede fase van het militair offensief die begin augustus 2023 officieel van start ging en zou uitbreiden naar de zuidelijke deelstaten South West en Jubaland, legt zijn focus opnieuw op de deelstaten Hirshabelle en Galmudug. Al-Shabaab beantwoordt het offensief op verschillende manieren: door het voeren van zware gevechten tegen de regeringstroepen en de clanmilities en terreuraanvallen tegen de troepen en instanties, het onderhandelen met clanouderen om de steun te consolideren of te herwinnen en door terreurgeweld gericht tegen lokale vertegenwoordigers van de staat als vergeldings- en afschrikkingsmiddel. Een andere belangrijke bron van conflict in de Somalische maatschappij wordt gevormd door clanrivaliteit en concurrentie om politieke macht en schaarse middelen. Uit voornoemde landeninformatie komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict regionaal verschillend zijn.

Er dient aldus niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Somalië, dient in casu de veiligheidssituatie in de regio Lower Shabelle te worden beoordeeld.

Lower Shabelle wordt in de EUAA Country Guidance: Somalia van augustus 2023 beschouwd als een regio waar de "loutere aanwezigheid" ontoereikend is om een reëel risico vast te stellen op basis van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet maar waar het willekeurig geweld een hoog niveau bereikt en er dus een lager niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar Lower Shabelle een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Met andere woorden, de regio Lower Shabelle is een gebied waar volgens EUAA willekeurig geweld plaatsvindt en een reëel risico op een ernstige bedreiging voor het leven of de persoon kan vastgesteld worden indien de verzoeker specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden.

Lower Shabelle vormt samen met Bay en Bakool de deelstaat South West. De regio is gelegen langs de kust van Zuid-Somalië en is één van de meest waardevolle economische en strategische zones van het land. Mede hierdoor is al-Shabaab zeer actief in deze regio. De regio kent een grote militaire aanwezigheid van het Somalische leger, van AMISOM/ATMIS en van de Verenigde Staten. Al-Shabaab controleert voornamelijk de landelijke gebieden in Lower Shabelle, terwijl de grote steden onder de controle zijn van de nationale en internationale strijdkrachten. De controle over de landelijke gebieden rond de grote steden is vaak onduidelijk of wordt betwist. De belangrijkste bron van conflict in Lower Shabelle is de voortdurende gewapende confrontatie tussen al-Shabaab en anti-al-Shabaab-troepen, waaronder strijdkrachten van het

SNA/Somalische leger en AMISOM/ATMIS. Ook de door de overheid gesteunde Macawiisley-militie mengt zich in de strijd tegen al-Shabaab. Een andere belangrijke bron van conflict zijn de geschillen tussen clans over land en water en zakelijke belangen. Er heerst een voortdurende rivaliteit tussen de Hawiye-clans enerzijds en de Biyomaal- en Digil-clans anderzijds, wat al-Shabaab steeds weer in zijn eigen voordeel probeert uit te spelen.

Volgens een rapport van Integrated Food Security Phase Classification (IPC) telt de bevolking van Lower Shabelle in december 2022 1.425.393 inwoners. Officiële cijfers over incidenten en (burger)slachtoffers in Somalië zijn niet beschikbaar. ACLED registreert tussen januari 2023 en november 2023 481 geweldsincidenten in de regio, waaronder voornamelijk battles (362) en in mindere mate explosions/remote violence (99) en violence against civilians(20). De meeste gevechten (battles) zijn aanvallen door al-Shabaab op de Somalische veiligheidsdiensten (het SNA, het NISA en Special Forces) en de ATMIS-troepen (het Oegandees contingent). Onder de noemer explosions/remote violence is al-Shabaab verantwoordelijk voor 83 van de 99 incidenten. Het betreffen grotendeels IED-aanvallen en enkele mortieraanvallen gericht tegen de Somalische veiligheidsdiensten, ATMIS en burgers. ATMIS voert ook mortieraanvallen uit en US AFRICOM luchtaanvallen gericht tegen al-Shabaab. Wat het gericht geweld tegen burgers (violence against civilians) betreft, is al-Shabaab verantwoordelijk voor 12 incidenten. Dit zijn gerichte moorden op onder meer zakenlui, een voormalige verkiezingsafgevaardigde, de executie van vijf personen verdacht van spionage en de moord op personen die verdacht worden van drugshandel. ACLED registreert ook 6 incidenten waarbij de Somalische veiligheidsdiensten een burger doodschieten, in sommige gevallen omwille van een dispuut over geld met een taxichauffeur/tuktuk-bestuurder. ACLED noteert in totaal 1.137 dodelijke slachtoffers in de regio Lower Shabelle. De meeste doden registreert ACLED onder battles met 875 doden. De dodelijke slachtoffers zijn vooral AS-soldaten, Oegandese ATMIS-soldaten en al-Shabaabstrijders die omkomen tijdens militaire operaties of door al-Shabaab-aanvallen op militaire doelwitten. ACLED noteert geen burgerdoden in deze categorie. Voor incidenten onder explosions/remote violence registreert ACLED 239 doden, voor violence against civilians 23. ACLED registreert de meeste burgerdoden (84) door explosions/ remote violence waarbij burgers om het leven komen door onder meer IED- en granaataanvallen, mortierinslagen en niet-ontploffte munitie. Al-Shabaab, ATMIS, US AFRICOM en onbekende gewapende groepen zijn de actoren van dit dodelijk geweld tegen burgers. De meerderheid van de intern ontheemden die in de eerste plaats droogte en conflict/onveiligheid ontvluchtten en in een kleine minderheid overstromingen, hervestigt zich in de regio Benadir. Een minderheid vindt zijn toevlucht in de eigen regio.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is, gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie, tot de conclusie gekomen dat er niet kan worden gesteld dat de veiligheidssituatie in de regio Lower Shabelle sinds de publicatie van de EUAA Country Guidance: Somalia van augustus 2023, zodanig is gewijzigd dat een burger die terugkeert naar deze regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de regio Lower Shabelle in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen worden dat u bij een terugkeer naar Lower Shabelle een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Lower Shabelle. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Hoewel u aan het initiatief ligt van deze asielprocedure en hoewel u de enige ontvanger van deze beslissing bent, werden uw dochters A(...) N(...) As(...), A(...) N(...) Ou(...), en A(...) N(...) Af(...) en uw zoon A(...) N(...) Os(...) er door u uitdrukkelijk en integraal bij betrokken in elke etappe van dit verzoek. Hun namen komen namelijk uitdrukkelijk voor in het document "bijlage 26", ingeschreven op 21 oktober 2022. Tijdens het persoonlijk onderhoud van 12 juni 2024 (CGVS 1, p.21, 22) en 19 december 2024 (CGVS 2, p. 9) vermeldde u het risico, wat uw dochters betreft, op vrouwelijke genitale verminking. Na een volledig onderzoek van uw administratieve dossier meent het Commissariaat-generaal dat het nodig is, afzonderlijke beslissingen voor u en voor A(...) N(...) As(...), A(...) N(...) Ou(...), en A(...) N(...) Af(...) te nemen omdat het specifieke elementen vaststelt die dit rechtvaardigen. De problemen van uw zoon werden reeds hierboven beoordeeld.

Ter staving van uw verzoek haalt u de vrees voor vrouwelijke genitale verminking aan in hoofde van A(...) N(...) As(...), A(...) N(...) Ou(...), en A(...) N(...) Af(...), die de Somalische nationaliteit bezitten (verklaringen DVZ, p. 9). U legt hiervoor de VGV attesten van uw dochters neer (doc 1b, en doc 2, 3 en 4). Uit het

onderzoek van uw verzoek om internationale bescherming blijkt dat u geen geloofwaardige elementen aanhaalt waaruit blijkt dat er, wat u betreft, een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 bestaat. Bovendien bestaan er geen ernstige en bewezen gronden die erop wijzen dat u een reëel risico op ernstige schade loopt zoals gedefinieerd in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 (zie supra). In verband met uw minderjarige dochters A(...) N(...), A(...) N(...), Ou(...), en A(...) N(...) Af(...), geboren respectievelijk (...) 2011, (...) 2014 en (...) 2015 in Gandaawi hebt u, wat hen betreft, een vrees voor vrouwelijke genitale verminking in geval van terugkeer naar Somalië aangehaald. Na een grondig onderzoek van de aangehaalde vrees in hoofde van uw dochters heb ik besloten, hen de hoedanigheid van vluchteling toe te kennen omdat er, wat hen betreft, een risico op vrouwelijke genitale verminking bestaat.

Ten informatieve titel vestig ik uw aandacht op het feit dat België vrouwelijke genitale verminking streng veroordeelt. Deze praktijk maakt het voorwerp uit van een specifieke strafbaarstelling in het Belgisch recht op basis van de volgende wetsbepalingen:

Artikel 409 van het Strafwetboek:

§1. Hij die eender welke vorm van verminking van de genitaliën van een persoon van het vrouwelijk geslacht uitvoert, vergemakkelijkt of bevordert, met of zonder haar toestemming, wordt gestraft met gevangenisstraf van drie jaar tot vijf jaar. De poging wordt gestraft met gevangenisstraf van acht dagen tot een jaar.

§2. Indien de verminking uitgevoerd wordt op een minderjarige of met een winstoogmerk, is de straf opsluiting van vijf jaar tot zeven jaar.

§ 3. Indien de verminking een ongeneeslijk lijkende ziekte of een blijvende arbeidsongeschiktheid heeft veroorzaakt, is de straf opsluiting van vijf jaar tot tien jaar.

§ 4. Wanneer de verminking zonder het oogmerk om te doden, toch de dood ten gevolge heeft, is de straf opsluiting van tien jaar tot vijftien jaar.

§ 5. Is de in § 1 bedoelde verminking op een minderjarige of een persoon die uit hoofde van zijn lichaams of geestestoestand niet bij machte is om in zijn onderhoud te voorzien, uitgevoerd door zijn vader, moeder of andere bloedverwanten in de opgaande lijn, of door enige andere persoon die gezag heeft over de minderjarige of de onbekwame, of door een persoon die hen onder zijn bewaring heeft, of door een persoon die occasioneel of gewoonlijk samenwoont met het slachtoffer, dan wordt het minimum van de bij de §§ 1 tot 4 bepaalde straffen verdubbeld in geval van gevangenisstraf en met twee jaar verhoogd in geval van opsluiting.

Artikel 10ter, 2° van het Wetboek van Strafvordering: "Eenieder kan in België vervolgd worden wanneer hij zich buiten het grondgebied van het Rijk schuldig maakt aan: ... 2° een van de misdrijven bepaald in de artikelen 371/1 tot 377 en 409, van hetzelfde Wetboek, indien het feit werd gepleegd op een minderjarige."

Artikel 422 bis van het Strafwetboek, dat het niet-verlenen van bijstand aan een persoon in gevaar strafbaar stelt en betrekking heeft op elke persoon die het gevaar voor een jong meisje dat wordt bedreigd met genitale verminking, niet zou melden, bepaalt het volgende: "Met gevangenisstraf van acht dagen tot een jaar en met geldboete [...] wordt gestraft hij die verzuimt hulp te verlenen of te verschaffen aan iemand die in groot gevaar verkeert, hetzij hij zelf diens toestand heeft vastgesteld, hetzij die toestand hem is beschreven door degenen die zijn hulp inroepen. [...] De straf bedoeld in het eerste lid wordt op twee jaar gebracht indien de persoon die in groot gevaar verkeert, minderjarig is."

De commissaris-generaal dient u ervan op de hoogte te brengen dat het krachtens artikel 29 van het Wetboek van Strafvordering zijn plicht is om, bij de uitoefening van zijn functie, bij de procureur des konings elke inbreuk op artikel 409 en 422 bis van het Strafwetboek aan te geven.

Wat uw eigen genitale verminking betreft, wordt dit element niet in vraag gesteld. Deze beslissing is echter niet gebaseerd op de realiteit van de verminking die u hebt ondergaan (zie supra). Wat de afwezigheid van vrouwelijke genitale verminking bij uw dochters betreft, werd dit document in aanmerking genomen door het Commissariaat-generaal bij de erkenning van de vluchtelingenstatus aan A(...) N(...), A(...) N(...), Ou(...), en A(...) N(...) Af(...). Dit document versterkt namelijk de overtuiging van het Commissariaat-generaal dat uw dochters moet worden beschermd.

Tenslotte heeft het loutere feit dat u de ouder bent van drie dochters die als vluchteling werden erkend, geen gevolg voor uw verzoek om internationale bescherming en geeft het u niet automatisch recht op de erkenning

van de hoedanigheid van vluchteling daar u geen concrete elementen aanbrengt waaruit zou blijken dat er omwille van uw familieband een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in uw hoofde zou bestaan. Elk verzoek om internationale bescherming dient immers op individuele basis te worden beoordeeld, waarbij wordt rekening gehouden met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de algemene situatie in het land van herkomst op het ogenblik van de beslissing aangaande het verzoek om internationale bescherming. Noch de Conventie van Genève, noch de Europese regelgeving (zie HvJ, 4 oktober 2018, zaak C652/16) noch de Belgische wetgeving verplichten de Belgische asielinstanties om een internationale beschermingsstatus toe te kennen aan een familielid van een begunstigde van internationale bescherming louter op basis van zijn familieband met deze persoon. In haar arrest van 4 oktober 2018, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie herhaald en benadrukt dat de richtlijn 2011/95/EU, zogenaamd 'Kwalificatie (herschikking)' de toekenning van internationale bescherming uitdrukkelijk voorbehoudt aan personen bedoeld in de richtlijn : personen die een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging hebben en de personen die een persoonlijk reëel risico op ernstige schade lopen. Dit is niet het geval wat u betreft, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het loutere feit dat uw dochter werd erkend als vluchteling opent geen recht tot erkenning van de vluchtelingenstatus in uw hoofde. Het staat u vrij gebruik te maken van de geëigende procedures die mogelijk kunnen leiden tot een verblijfsrecht in België op basis van uw gezinssituatie.

De neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet ombuigen. De attesten betreffende uw eigen besnijdenis tonen aan dat u het een besnijdenis type 3 heeft ondergaan en gedesinfecteerd bent. De VGV attesten van uw dochters tonen aan dat zij tot op heden nog geen besnijdenis hebben ondergaan. De door u afgelegde verklaring bij GAMS dat u artikel 409 van het Strafwetboek zal respecteren toont slechts uw toestemming hiertoe aan. Deze documenten tonen geen vrees in uw hoofde aan.

De door u aangebrachte correcties in kader van het opvragen van de notities, wijzigen inhoudelijk niets aan bovenstaande appreciatie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister voor Asiel en Migratie op het feit dat Mevrouw H(...) A(...) S(...) de ouder is van drie minderjarige kinderen aan wie de vluchtelingenstatus werd toegekend."

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij heeft middels haar nota van 5 mei 2025 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verzocht om onderhavige zaak te behandelen via een louter schriftelijke procedure, in toepassing van artikel 39/73-2, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Krachtens artikel 39/73-2, § 2 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekster geacht hiermee in te stemmen indien zij binnen de vijftien dagen na verzending door de griffie van de brief waarin zij op de hoogte wordt gebracht van dit verzoek hiertegen geen bezwaar maakt.

Verzoekster heeft de Raad middels een schrijven ontvangen op 14 mei 2025 gemeld dat ze bezwaar maakt tegen de behandeling van haar dossier via een louter schriftelijke procedure (rechtsplegingsdossier, stuk 9).

Gelet op het bezwaar van verzoekster wordt dan ook geen toepassing gemaakt van de procedure voorzien in artikel 39/73-2 van de Vreemdelingenwet.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Het verzoekschrift

3.1.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7, 57/1, § 4 en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het koninklijk besluit van 11 juli 2003) samen gelezen met de artikelen 10, 12 en 23 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: de

richtlijn 2013/32/EU), van de artikelen 1, 4 en 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 60 van het Verdrag van de Raad van Europa inzake het voorkomen en bestrijden van geweld tegen vrouwen en huiselijk geweld, dat op 11 mei 2011 is gesloten te Istanbul (hierna: het Verdrag van Istanbul), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van “*de vergewisplicht als onderdeel van het zorgvuldigheidsbeginsel*”, van het zorgvuldigheidsbeginsel, en van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoekster stelt te volharden in haar vluchtmotieven en onderneemt een poging om de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing te weerleggen.

Vooreerst stelt verzoekster, aangaande haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) betreffende de doodsbedreigingen door Al-Shabaab, dat ze bij de DVZ niet alle belangrijkste zaken heeft kunnen vertellen en wijst ze erop tijdens het persoonlijk onderhoud verteld te hebben dat ze steeds werd belemmerd wanneer ze vertelde over haar problemen. Dit zou kunnen verklaren waarom bepaalde details en nuances aanvankelijk niet volledig naar voren kwamen, aldus verzoekster. Zij bekritiseert tevens dat er haar niet werd gevraagd of de notities van het interview bij de DVZ haar werden voorgelezen of dat ze eventuele opmerkingen had op de vastgelegde informatie. Bovendien meent ze dat haar verklaringen bij de DVZ “*op zichzelf genomen niet eens tegenstrijdig*” zijn. Zij legt uit dat er op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) een meer gedetailleerde uitleg werd gegeven, die mogelijks niet volledig naar voren kwam in haar eerdere verklaringen bij de DVZ. Verzoekster gaat in op de betreffende verklaringen en betoogt dat ze op consistente en doorleefde wijze verklaard heeft dat ze vreest gedood te worden door Al-Shabaab. Zij meent dat haar verklaringen in feite meer diepgang en nuance vertonen dan de adjunct-commissaris doet uitschijnen in de bestreden beslissing.

Betreffende haar vermeende betrokkenheid in een gevecht in 2021, hekelt verzoekster opnieuw dat er geen rekening lijkt gehouden te zijn met het feit dat ze duidelijk heeft gemaakt dat ze bij de DVZ niet alle zaken heeft kunnen vertellen. Zij licht verder toe dat dit incident geen concrete, tastbare bedreigingen van Al-Shabaab tot gevolg had, maar haar ouders wel bezorgd waren over mogelijke repercussies. Zij stelt dit incident bovendien spontaan te hebben opgeworpen en meent dat haar verklaringen hierover doorleefd, uiterst gedetailleerd en consistent zijn. Te meer, zo vervolgt verzoekster, omdat zij al tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud aangaf dat de problemen bleven duren tot 2022, het moment van haar vertrek. Zij stelt dat het CGVS deze gelegenheid had kunnen gebruiken om te vragen welke incidenten er dan nog zijn gebeurd in de periode tussen 2019 en 2022.

Wat betreft de gebeurtenissen die haar ertoe aanzetten in 2022 te vertrekken uit Somalië, betoogt verzoekster dat haar hieromtrent onterecht vage en onduidelijke verklaringen worden verweten, en meent ze dat haar verklaringen hierover inzicht geven in de complexe en graduele situatie waarin zij zich bevond. Zij voegt toe dat ze duidelijk aangaf dat ze geen mogelijkheid had om eerder te vertrekken, aangezien ze geen middelen en geen mogelijkheid had om zelfstandig te handelen vanwege de dreiging van haar schoonmoeder.

Verzoekster acht het voorts onbegrijpelijk dat het CGVS vraagtekens plaatst bij haar beperkte bewegingsvrijheid als vrouw onder het regime van Al-Shabaab, zonder deze stelling te motiveren met een verwijzing naar beschikbare landeninformatie. Zij voegt in dit kader de COI Focus “*Somalië – vrouwen in Al-Shabaabgebied*” van juli 2024 toe aan haar verzoekschrift (stukkenbundel verzoekster, stuk 3). Zij betoogt dat haar verklaringen volledig stroken met de beschikbare informatie in dit rapport. Zij benadrukt verder dat ze niet vertelde dat ze niet naar de markt kan gaan, maar dat ze daarentegen wel zei dat ze nooit zonder begeleider het huis mag verlaten, te voet of verder weg, wat volgens haar strookt met de beschikbare landeninformatie.

Verder meent verzoekster betreffende de verdwijning van haar echtgenoot zeer consistent en gedetailleerd geweest te zijn met betrekking tot de gebeurtenissen die aanleiding gaven tot zijn verdwijning en ook uitgebreid te hebben verteld wat er gebeurde in de eerstvolgende momenten. Verzoekster laat gelden dat het niet aan het CGVS is om haar verklaringen te interpreteren, zonder deze tijdens het persoonlijk onderhoud met haar uit te klaren. Tevens stelt ze zeer logische verklaringen te hebben gegeven voor het verbroken contact met haar familie en meent ze te hebben duidelijk gemaakt welke stappen ze heeft ondernomen om haar familie te contacteren. Waar de adjunct-commissaris deze verklaringen niet plausibel acht, baseert hij zich niet op landeninformatie doch op buikgevoel, aldus verzoekster. Zij verwijst in dit verband naar hetgeen UNHCR in een verslag van mei 2013 heeft uiteengezet over de beoordeling van de geloofwaardigheid van een vluchtrelaas en besluit dat de adjunct-commissaris onterecht geoordeeld heeft dat haar verklaringen ongelooftwaardig zijn.

Voorts gaat verzoekster op theoretische wijze in op de nood aan een gendersensitieve procedure, waarbij ze verwijst naar rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie).

Vervolgens gaat ze in op de situatie voor vrouwen en meisjes in Al-Shabaab gebied, waarbij ze verwijst naar voormelde COI Focus van juli 2024. Zij citeert hieruit en stelt dat op basis hiervan blijkt dat ze alvast een duidelijke nood aan en recht op internationale bescherming heeft.

Verzoekster gaat verder in op vrouwelijke genitale verminking (hierna: VGV) als vorm van foltering en vervolging, waarbij ze verwijst naar algemene informatie, ingaat op de omkering van de bewijslast en een overzicht geeft van de rechtspraak van de Raad in dit verband. Zij uit hierbij tevens uitgebreid kritiek op het gebruik van landeninformatie ter ondersteuning van de centrale stelling van het CGVS dat er geen bewijs voorligt dat herinfibulatie systematisch gebeurt. Zij is verder van oordeel dat bijzondere procedurele garanties geboden moeten worden aan vrouwen die het slachtoffer zijn van VGV en dat *“de standaard geloofwaardigheidsbeoordeling niet toegepast [dient] te worden”*. Zij vervolgt:

“Dit geldt des te meer nu verzoekster niet alleen slachtoffer werd van FGM Type III, maar bovendien nog erg jong is en alleenstaand zonder vader of mahram (zowel vader als stiefvader zijn overleden en zij heeft geen broers) om haar te begeleiden buitenshuis.

Meerdere keren tijdens de procedure gaf zij aan besneden te zijn (zowel tijdens haar persoonlijk onderhoud bij verwerende partij als het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken). De enige vraag die verzoekster tijdens het persoonlijk onderhoud hierover kreeg was of zij hier nog iets over wou zeggen (PO, pg. 23). Onmiddellijk hierna veranderde de PO van onderwerp en vroeg naar verzoeksters ring. Dit is een uiterst moeilijk onderwerp waarmee op een ongeïnteresseerde en niet erg respectvolle manier werd omgegaan terwijl verzoekster wel degelijk het ter sprake heeft proberen brengen. Ook na de opmerking van verzoeksters advocaat en de uitgebreide argumentatie die per email werd overgemaakt aan verwerende partij greep de PO niet de kans om verzoekster verder te ondervragen naar enige vrees hieromtrent.”

Vervolgens hekelt verzoekster dat er geen onderzoek werd gedaan naar het risico dat ze loopt als verzoekster om internationale bescherming die naar Somalië terugkeert uit het Westen. Zij geeft hierbij eerst een theoretische toelichting, waarbij ze aanhaalt dat de effectieve terugkeer als uitgangspunt van de risicobepaling dient te worden gebruikt. In dit kader verwijst ze naar een arrest van de Raad met drie rechters inzake een Burundese onderdaan en trekt ze een parallel met haar zaak. Tevens verwijst zij naar rechtspraak van het UK Upper Tribunal. Verder wijst zij op het belang van de afbakening en identificatie van de correcte risicogroep. Zij verduidelijkt dat het risico dat zij loopt in eerste instantie voortvloeit uit het feit dat zij Somalië ontvlucht is naar een Europees land, daar om bescherming heeft verzocht tegen Al-Shabaab en al meerdere jaren weg is uit Somalië. Zij gaat hierbij in op het arrest *Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk* van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) van 28 juni 2011. Verzoekster gaat verder in op het risico onderweg naar de regio van herkomst, bij doorreis en vestiging. Zij geeft aan verschillende checkpoints van Al-Shabaab te zullen moeten passeren bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst en vanwege haar lang verblijf in België en haar afwezigheid uit Somalië niet in staat te zullen zijn om *“the game”* te spelen. Zij stipt de aanwezigheid van Al-Shabaab in Lower Shabelle aan. Zij benadrukt nadien dat er in haar concreet geval rekening dient gehouden te worden met het gegeven dat ze deel uitmaakt van een minderheidsclan. Tevens voert ze aan dat ze sinds 2023 als poetshulp werkt en ze door haar werkervaring en opleiding de Nederlandse taal al goed beheerst, ter staving waarvan zij verwijst naar gevoegde stukken (stukkenbundel verzoekster, stukken 4 en 5).

Verzoekster gaat verder in op de *“recente achteruitgang van de algemene veiligheidssituatie in Somalië en Lower Shabelle in het algemeen”*, waarbij zij uitvoerig verwijst naar algemene informatie. Zij benadrukt dat zij vanwege de ligging van haar dorp op een hoofdweg die van de districtshoofdstad Marka naar Afgooye gaat, een bijkomend risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Zij licht toe dat aangezien haar dorp aan een weg ligt, het risico op IED-aanvallen door Al-Shabaab erg groot is. Zij herhaalt verder dat zij op terugweg naar haar regio van herkomst een aantal checkpoints zal moeten passeren die vaak het doelwit vormen van aanvallen. Aangaande de persoonlijke omstandigheden die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld verhogen, voert verzoekster aan dat ze tot een minderheidsclan behoort, en ze minder of zelfs helemaal niet kan rekenen op bescherming van de overheid of de legertroepen. In dit kader stelt ze tevens dat ze als slachtoffer van besnijdenis gynaecologische verzorging moet blijven krijgen en ze zich hiervoor vanuit Al-Shabaab-gebied naar een ziekenhuis in overheidsgebied zal moeten verplaatsen.

Wat betreft de effectiviteit van de bescherming van haar kinderen, voert verzoekster aan dat deze alleen effectief kan zijn als er ook bescherming wordt verleend aan de ouders. In dit verband wijst ze tevens op het hoger belang van het kind.

Verzoekster vraagt in hoofdorde haar te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen.

3.1.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden, blijktens de inventaris, de volgende nieuwe stavingstukken gevoegd:

“(…)

3. COI Focus juli 2024, vrouwen in Al Shabaabgebied;

4. Werkdocumenten ;

5. Attesten Nederlandse lessen ;

6. Beslissingen tot erkenning van de vluchtelingenstatus dochters ;

7. UNHCR, kaart district Marka;

8. R.E.B. Johansen, 'Pain as a Counterpoint to Culture: Toward an Analysis of Pain Associated with Infibulation among Somali Immigrants in Norway, *Medical Anthropology Quarterly* · October 2002”.

9. R.E.B. Johansen, “Virility, pleasure and female genital mutilation/cutting. A qualitative study of perceptions and experiences of medicalized defibulation among Somali and Sudanese migrants in Norway”.

10. R.E.B Johansen ea, *Negotiating Female Genital Cutting in a Transnational Context*, 2021.

11. R.E.B. Johansen, 'Undoing female genital cutting: perceptions and experiences of infibulation, defibulation and virginity among Somali and Sudanese migrants in Norway'.

12. R.E.B. Johansen, (2020). *Résistances à l'infibulation et à la désinfibulation. Changement des pratiques et persistance des valeurs en Norvège. Droit et cultures*, 1(79)”

3.2. Nieuwe elementen

3.2.1. In haar nota met opmerkingen verwijst de verwerende partij bijkomend naar de COI Focus “*Somalië – Vrouwelijke genitale verminking (VGV)*” van Cedoca van 20 februari 2025 (update), de COI Query “*Somalia: Forms and prevalence of repeated FGM/C*” van EUAA van 21 april 2023, en de COI Focus “*Somalië: Veiligheidssituatie*” van 25 maart 2025 (update), online te raadplegen via de vermelde weblinks.

3.2.2. Op 2 september 2025 legt verzoekster overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarin ze verwijst naar rechtspraak van het Hof van Justitie en naar het rapport “*Somalia: Security Situation*” van EUAA van mei 2025, de “*Country Focus: Somalia*” van EUAA van mei 2025 en een rapport van het Institute for the Study of War (ISW) van 1 mei 2025, alle te raadplegen via de vermelde weblinks. Tevens voegt ze een attest van GAMS toe (stuk 1).

3.3. Beoordeling

3.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekster daarop.

3.3.2. Ontvankelijkheid van het middel

3.3.2.1. In de mate dat verzoekster aanvoert dat artikel 4 van het Handvest wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de adjunct-commissaris in dezen beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

3.3.2.2. In de mate dat verzoekster de schending aanvoert van “*de vergewisplicht als onderdeel van het zorgvuldigheidsbeginsel*”, moet worden opgemerkt dat de Raad geen dergelijke beginsel bekend is en dat verzoekster nalaat hierbij verdere toelichting te geven zodat dit onderdeel van het enig middel als onontvankelijk moet worden beschouwd.

3.3.2.3. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*”. Onder “*middele*” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoekster de schending aan van artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 samen gelezen met de artikelen 10, 12 en 23 van de richtlijn 2013/32/EU, doch geeft ze geen enkele toelichting over de wijze waarop ze deze artikelen geschonden acht.

3.3.2.4. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

3.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (i) haar verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de rechtstreekse aanleiding zouden gevormd hebben tot haar vertrek uit Somalië niet overtuigend zijn, (ii) ze een inzicht in haar persoonlijke omstandigheden verhinderd heeft waardoor haar algemene geloofwaardigheid wordt ondermijnd, (iii) haar vrees omwille van de door haar ondergane VGV niet is aangetoond, (iv) er niet kan worden gesteld dat de veiligheidssituatie in de regio Lower Shabelle sinds de publicatie van de EUAA Country Guidance: Somalia van augustus 2023 zodanig is gewijzigd dat een burger die terugkeert naar deze regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, (v) het loutere feit dat zij de ouder is van drie dochters die als vluchteling werden erkend, geen gevolg heeft voor haar verzoek om internationale bescherming en haar niet automatisch het recht geeft op de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling daar zij geen concrete elementen aanbrengt waaruit zou blijken dat er omwille van haar familieband een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in haar hoofdte zou bestaan en (vi) de neergelegde documenten deze vaststellingen niet kunnen ombuigen. Deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover ze in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

3.3.4.1. Verzoekster verklaart niet terug te kunnen keren naar haar land van herkomst, Somalië, omwille van problemen met Al-Shabaab. Verzoeksters echtgenoot zou door Al-Shabaab gevraagd zijn om met hen te werken, wat hij geweigerd zou hebben en waardoor hij Somalië ontvlucht zou zijn. Na de vlucht van haar echtgenoot zou verzoeksters schoonmoeder geëist hebben dat ze twee dochters aan haar zou afstaan. Ze zou verzoeksters oudste dochter zes maanden lang bij zich gehouden hebben. Nadat verzoeksters zoon uit een boom viel, zou haar schoonmoeder ook haar andere kinderen bij haar genomen hebben. Verzoekster zou vervolgens een klacht naar haar schoonmoeder gestuurd hebben, waarna haar schoonmoeder tegen haar een tegenklacht indiende bij Al-Shabaab. Al-Shabaab zou vervolgens geoordeeld hebben dat verzoekster twee kinderen moest afstaan. Eind 2017 zou een lid van Al-Shabaab genaamd R. voorgesteld hebben dat als verzoekster met hem zou trouwen, hij haar zou helpen haar kinderen terug te krijgen. Verzoekster en R. zouden eind 2017 getrouwd zijn, waarna zij haar kinderen zou hebben teruggekregen en in 2019 de scheiding zou hebben plaatsgevonden. In 2019 zou verzoekster, na eerst geweigerd te hebben voor Al-Shabaab te werken, veroordeeld zijn om haar theehandel te sluiten, en zou ze een hele week voor hen hebben moeten werken. In 2020 zou verzoeksters zus N. in een gevecht betrokken geraakt zijn met een meisje uit de koranschool, waarna een jongen achter N. aan kwam. Verzoekster zou de jongen met een pot

geslagen hebben, waarna Al-Shabaab geklaagd zou hebben over haar tegen haar vader. Verzoekster besloot hierna om meer thuis te blijven, waarna de zaken kalmeerden. In augustus 2022 zou verzoekster naar Mogadishu gevlucht zijn, waarna haar oom haar hielp het land te ontvluchten. Bij een terugkeer naar Somalië vreest verzoekster gedood te worden door Al-Shabaab.

3.3.4.2. De Raad is na grondige lezing van het administratief dossier in navolging van de adjunct-commissaris van oordeel dat er in hoofdte van verzoekster geen sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin ten aanzien van Somalië.

3.3.4.3. Van een verzoeker om internationale bescherming mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij of zij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn of haar aanvraag tot hulp en bescherming, van bij het begin in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. Een verzoeker om internationale bescherming heeft de verplichting om zijn of haar volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn of haar beschermingsaanvraag en het is aan hem of haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de Belgische asielinstanties, en dit reeds vanaf zijn eerste gehoor bij de DVZ. Overeenkomstig de op haar rustende medewerkingsplicht, mag van verzoekster worden verwacht dat zij reeds bij de DVZ een kort doch volledig overzicht geeft van alle feiten en redenen die haar ertoe hebben gebracht haar land van herkomst te verlaten en dat zij met betrekking tot deze kernelementen van haar relaas verklaringen aflegt die stroken met de meer uitgebreide en gedetailleerde verklaringen die zij hierover later aflegt tijdens haar persoonlijk onderhoud op het CGVS. *In casu* stelt de Raad vast dat verzoekster bij de DVZ verklaringen heeft afgelegd die op meerdere punten fundamenteel verschillend zijn van de versie van de feiten die zij op het CGVS te berde heeft gebracht.

Wat betreft vooreerst de omstandigheden waarin zij gescheiden raakte van haar man, verklaarde verzoekster bij de DVZ dat haar man Somalië ontvluchtte omdat hij weigerde in te gaan op de vraag van Al-Shabaab om samen te werken. Gedurende twee jaar na zijn vlucht zochten ze hem en vanaf eind 2019 zetten ze ook verzoekster onder druk om hem te vinden, omdat zij volgens hen wist waar hij was (administratief dossier (hierna: AD), stuk 7, vragenlijst, vraag 3.5.). Tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaart verzoekster echter dat haar man meegenomen werd door Al-Shabaab omdat hij weigerde samen te werken en dat hij daarna gezocht werd maar niet meer teruggevonden werd. Jaren later, in 2021, zou verzoekster vernomen hebben dat haar man zich in het vluchtelingenkamp Dadaab bevond en zij zou van zijn familie dan weer gehoord hebben dat hij mogelijk in Zuid-Afrika werkte (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van 12 juni 2024 (hierna: NPO I), p. 4, 12-13, 27). Verzoeksters bewering ten aanzien van het CGVS dat haar man in 2016 zou zijn meegenomen door Al-Shabaab en sindsdien vermist zou zijn, daargelaten loutere geruchten over plekken waar hij zich mogelijk bevindt, strookt hoegenaamd niet met haar eerdere verklaringen afgelegd bij de DVZ volgens dewelke haar man Somalië reeds in 2016 verlaten heeft. Bij de DVZ wist verzoekster zelfs te preciseren dat haar man in februari 2016 uit Somalië vertrokken is en in Tanzania verbleven heeft (AD, stuk 7, verklaring DVZ, vraag 16a).

Verzoekster heeft bij DVZ wel vermeld dat haar schoonmoeder haar kinderen wou afnemen, maar het relaas van de feiten verschilt opnieuw van hetgeen zij hierover op het CGVS heeft uiteengezet. Bij de DVZ liet verzoekster optekenen dat haar schoonmoeder haar vroeg twee dochters aan haar af te staan en dat zij (dus de schoonmoeder) hierover klacht indiende bij Al-Shabaab, die haar eis inwilligde, waarna een ander lid van Al-Shabaab dan weer zou hebben geoordeeld dat zij haar kinderen mocht houden (AD, stuk 7, vragenlijst, vraag 3.7. b)). Op het CGVS verklaart verzoekster dat haar schoonmoeder haar oudste dochter bij zich hield nadat die bij haar op bezoek was geweest en dat haar schoonmoeder aan verzoeksters vader zei dat ze twee kinderen bij zich wou houden en dat verzoekster de andere twee mocht bijhouden, waarop verzoekster tegen haar klacht zou hebben ingediend op het commissariaat. Vervolgens zou Al-Shabaab de klachtenbrief bezorgd hebben aan verzoeksters schoonmoeder, die daarop een tegenklacht zou hebben ingediend, met als resultaat dat verzoekster al haar kinderen moest afstaan aan haar schoonmoeder (NPO I, p. 14, 17). Bij de DVZ vermeldde verzoekster verder niets over de tussenkomst van een lid van Al-Shabaab, met wie verzoekster kortstondig getrouwd zou zijn geweest, waardoor zij haar kinderen terug kon krijgen. Nochtans zou verzoekster met het betrokken lid zijn getrouwd net omdat hij had aangegeven dat hij in ruil haar kinderen zou proberen terug te krijgen. Dit huwelijk, dat verzoekster omschrijft als een gedwongen huwelijk, zou zijn voltrokken eind 2017 en tot 2019 hebben geduurd en bedoeld geweest zijn om verzoekster ritueel te reinigen omdat zij eerder met een ongelovige gehuwd was (NPO I, p. 4, 13, 14, 15, 18). Verzoekster verklaarde bij de DVZ nochtans uitdrukkelijk dat zij gedurende de eerste twee jaar na de vlucht van haar man in 2016 geen problemen had met Al-Shabaab en dat ze haar pas eind 2019 onder druk probeerden te zetten opdat ze zou zeggen waar hij was. Van een gedwongen huwelijk met een lid van Al-Shabaab is in deze versie van de feiten geen sprake (AD, stuk 7, vragenlijst, vraag 3.5.). Dit strookt hoegenaamd niet met de vaststelling dat verzoekster op het CGVS verklaart dat haar problemen met Al-Shabaab gestart zijn in 2016 toen haar man werd meegenomen, waarbij zij toelicht: *"ik moest ritueel gereinigd worden door die man, om de twee dagen thuis aankloppen, mij om de twee dagen aanbieden bij de rechtbank"* (NPO I, p. 20, 26). Dit nog daargelaten de hogere vaststelling dat verzoekster bij de DVZ onvermeld liet dat haar man door

Al-Shabaab zou zijn meegenomen omdat hij weigerde met hen samen te werken en louter aanhaalde dat hij Somalië is ontvlucht.

Verder wijst de Raad op volgende tegenstrijdigheden met betrekking tot de chronologie en de aard van de feiten. Bij de DVZ verklaart verzoekster dat zij in 2022, het jaar van haar vertrek uit Somalië, gedwongen werd voor Al-Shabaab te werken. De problemen met Al-Shabaab die voortvloeiden uit haar weigering voor hen te werken vonden logischerwijs plaats in datzelfde jaar. Wat die problemen betreft, haalt verzoekster bij de DVZ aan dat zij bedreigd werd met de dood en dat vervolgens een lid van Al-Shabaab bij haar kwam en haar sloeg. Verzoekster zou tegen het betrokken lid klacht hebben ingediend bij Al-Shabaab, maar uiteindelijk zou zij zelf en niet het lid van Al-Shabaab worden berecht, waarop zij naar Mogadishu zou zijn gevlucht (AD, stuk 7, vragenlijst, vraag 3.5.). Op het CGVS ontkent verzoekster echter dat zij gedurende de laatste twee jaren voor haar vertrek gewerkt heeft voor Al-Shabaab (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van 19 december 2024 (hierna: NPO II), p. 11). Zij verklaart daar ook dat zij uit onvrede met de weigering van haar verzoek om maar één keer in de week te komen werken, niet meer terug ging en daarvoor gesanctioneerd werd met een verplichte sluiting van haar theehandel (NPO I, p. 22-23). De sluiting van haar winkel situeert zij eind 2019 of begin 2020 (NPO I, p. 26, NPO II, p. 11).

Aan het begin van haar eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS gevraagd of zij tijdens haar interview bij de DVZ alle belangrijke redenen kon aanhalen waarom zij haar land diende te verlaten, antwoordde verzoekster van niet en lichtte ze toe dat ze belemmerd werd in haar uitleg telkens zij in detail wilde treden (NPO I, p. 3-4). Echter, het gegeven dat verzoekster bij de DVZ gevraagd werd bondig te zijn in haar verklaringen en de details te houden voor het persoonlijk onderhoud op het CGVS, doet op geen enkele wijze afbreuk aan haar verplichting om te allen tijde volledige en coherente verklaringen af te leggen met betrekking tot de kernelementen van haar relaas. De hoger gedane vaststellingen hebben niet louter betrekking op omissies die zouden kunnen worden verklaard door de omstandigheid dat verzoekster bij de DVZ aangemaand werd zich te beperken tot de kernelementen en daarover niet verder uit te weiden. De Raad herhaalt, en benadrukt, dat verzoekster bij de DVZ aangaande meerdere kernelementen van haar relaas verklaringen heeft afgelegd die fundamenteel strijdig zijn met hetgeen zij hierover verklaard heeft tijdens haar persoonlijke onderhoud op het CGVS. Het overzicht van de feiten dat verzoekster bij de DVZ heeft gegeven kan niet louter worden afgedaan als de vereenvoudigde versie van de meer genuanceerde en gedetailleerde verklaringen die zij op het CGVS heeft afgelegd. Haar op het CGVS gevraagd welke belangrijke zaken zij bij de DVZ niet kon vertellen, haalde verzoekster overigens louter aan dat zij niet de kans kreeg te vermelden dat zij moest huwen met een lid van Al-Shabaab, zoals zij ook zelf bevestigde. Hoewel zij daartoe de kans kreeg, maakte verzoekster geen melding van andere feiten of elementen die niet of verkeerd zouden zijn weergegeven in het verslag van haar onderhoud bij de DVZ (NPO I, p. 4-5).

3.3.4.4. Aangaande de beweerde betrokkenheid van verzoekster in een gevecht in 2020, laat de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing met reden het volgende gelden:

“U haalt op uw tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS plots ook aan dat u voor uw leven zou moeten vrezen omdat u deel uitmaakte van een gevecht dat in 2020 zou plaatsgevonden hebben (zie het tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS, hierna afgekort als CGVS 2, p. 15-17). U verklaart dat u vreest dat Al Shabaab omwille van dit gevecht u zou slaan of doden (CGVS 2, p. 17). Als deze verklaringen geplaatst worden naast uw eerdere verklaringen, wordt snel duidelijk dat aan deze vrees geen enkel geloof gehecht kan worden. Eerder verklaart u namelijk dat u na het uitzitten van uw werkstraf en het sluiten van uw winkel, zaken die in 2019 plaatsvonden, dat u daarna geen problemen meer heeft gehad met Al Shabaab (CGVS 2, p. 13). Bovendien koestert het CGVS sowieso een twijfel rond de ernst van deze problematiek, aangezien u het niet aanhaalde bij DVZ noch op uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS. Nochtans werd u bij het eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS driemaal gevraagd of nog andere redenen waren waarom u het land moest verlaten, maar u vernoemt dit voorval niet (CGVS 1, p. 22).”

Verzoekster wijst er in haar verzoekschrift op dat ze tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS duidelijk heeft gemaakt dat ze bij de DVZ niet alle problemen heeft verteld waardoor zij Somalië moest verlaten en ze steeds belemmerd werd wanneer ze vertelde over haar problemen. De Raad merkt andermaal op dat om die reden verzoekster aan het begin van haar eerste persoonlijke onderhoud op het CGVS de kans kreeg om in dit verband aanvullingen te doen, doch zij liet op dat moment niets gelden over het gevecht in 2020 (NPO I, p. 4-5). Bovendien stelt de Raad in navolging van de adjunct-commissaris vast dat verzoekster hiervan niets vermeldde tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud, hoewel er haar tot driemaal toe gevraagd werd of er nog andere redenen waren waarom zij Somalië verliet (*Ibid.*, p. 22). Verzoekster tracht dit te verschonen door te stellen dat dit incident geen concrete en tastbare gevolgen had, maar spreekt zichzelf hiermee tegen, daar zij tijdens haar tweede persoonlijke onderhoud verklaarde dat ze hierdoor voor haar leven vreesde (NPO II, p. 15-17). Verzoekster betoogt dat zij dit incident spontaan heeft opgeworpen en haar verklaringen hierover doorleefd, uiterst gedetailleerd en consistent zijn, doch verklaart hiermee niet waarom ze dit incident niet eerder aanhaalde, noch waarom ze eerder zei dat ze na de zaken die in 2019 plaatsvonden, geen problemen meer gehad heeft met Al-Shabaab. Waar verzoekster betoogt dat zij al tijdens

haar eerste persoonlijk onderhoud aangaf dat de problemen bleven duren tot 2022 en het CGVS deze gelegenheid had kunnen gebruiken om te vragen welke incidenten er dan zijn gebeurd in de periode tussen 2019 en 2022, herhaalt de Raad dat verzoekster ruim de kans kreeg dit te vertellen aan het einde van haar eerste persoonlijk onderhoud, maar dit niet deed (NPO I, p. 22).

3.3.4.5. Voorts wordt in de bestreden beslissing met reden als volgt overwogen:

“Het hiaat tussen al deze door u aangehaalde problemen die zich afspelen tussen 2016 en 2020, en waarvan u later plots verklaart dat het probleem met het gevecht zich niet in 2020 maar in 2021 afspeelde waarvan de meesten overigens niet geloofwaardig zijn, en uw vertrekdatum uit Gandaawi in augustus 2022 vormt een groot probleem voor de ernst van uw vrees. U gevraagd om voor het CGVS te verduidelijken wat er u in 2022 toe aanzette om te vertrekken, blijft u enorm vaag en weet u geen duidelijk antwoord te geven (CGVS 2, p. 18-19).”

Verzoekster stelt slechts in haar verzoekschrift dat haar vertrek het gevolg was van een complexe en graduele situatie, ter staving waarvan zij citeert uit de notities van haar tweede persoonlijk onderhoud (p. 17-19), doch blijft hiermee andermaal in gebreke inzicht te geven in de concrete aanleiding van haar vertrek. Waar ze in dit kader stelt dat ze niet vroeger kon vertrekken omdat ze geen middelen had, stelt de Raad vast dat verzoekster blijkens haar verklaringen initieel van plan was naar een vluchtelingenkamp te gaan waar een neef van haar werkte, en zij dus niet diende te wachten tot haar familie de middelen had om haar reis naar Europa te bekostigen (NPO I, p. 26-27). Waar zij verwijst naar de dreiging van haar schoonmoeder, blijkt uit haar verklaringen niet dat de situatie met haar schoonmoeder de laatste twee jaren voor haar vertrek uit Somalië veranderd zou zijn, waardoor niet kan worden ingezien dat dit enige impact heeft gehad op het moment van haar vertrek.

3.3.4.6. Aangaande haar profiel als vrouw, motiveert de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt:

“U haalt verder ook aan dat u geen vrijheid zou kennen onder Al Shabaab. Het CGVS moet hier echter vaststellen dat ook deze vrees niet kan worden aangenomen. U verklaart eerst dat u zelfs de deur niet zou mogen openen om naar buiten te gaan (CGVS 1, p. 24). Het CGVS plaatst hier ernstige vraagtekens bij, aangezien u zelf een theezaak openhield (CGVS 1, p. 22). Omdat er vraagtekens geplaatst kunnen worden bij uw bewering dat u zodanig beperkt zou zijn in uw vrijheid, wordt u erop gewezen dat u al eerder verklaard heeft dat u naar de markt ging, en dan wordt duidelijk dat u bedoelt dat u als vrouw niet met de auto alleen mocht reizen, maar dat u in het dorp en in de onmiddellijke omgeving wel vrij bent om rond te gaan (CGVS 1, p. 20). Bovendien blijkt uit de beschikbare landeninformatie niet dat louter uw profiel als vrouw zou volstaan om aan te tonen dat u bij een terugkeer naar Somalië zou dreigen te worden gevisieerd of vervolgd (zie doc 1, EUAA country guidance Somalia, in de blauwe map). U dient uw vrees voor vervolging in uw concreet geval aannemelijk te maken, waar u niet in geslaagd bent. Naast de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van de problemen die u ertoe hebben genoopt Somalië te verlaten, haalt u geen concrete, recente, geloofwaardige en ernstige, aan uw profiel als vrouw gelinkte problemen aan.”

Verzoekster kan niet gevolgd worden waar zij stelt dat zij verklaard heeft dat ze nooit zonder begeleider het huis mag verlaten, te voet of verder weg, daar uit de notities van haar persoonlijk onderhoud blijkt dat zij, nadat er verduidelijking werd gevraagd in dit verband, duidelijk stelt dat zij zich zonder probleem alleen in het dorp en de onmiddellijke omgeving kon verplaatsen, maar zij als vrouw niet alleen ergens naartoe mocht gaan met de auto (NPO I, p. 20). Wat er ook van zij, het niet-betwiste gegeven dat verzoekster als vrouw in Al-Shabaab-gebied slechts een beperkte bewegingsvrijheid genoot, is op zich niet van aard om aanleiding te geven tot een gegronde vrees voor vervolging in haren hoofde. Waar verzoekster betoogt dat het onbegrijpelijk is dat er vraagtekens geplaatst worden bij haar beperkte bewegingsvrijheid en citeert uit de COI Focus *“Somalië – vrouwen in al-shabaabgebied”* van juli 2024, waarvan zij een kopie voegt bij haar verzoekschrift (stukkenbundel verzoekster, stuk 3), betwist de Raad niet dat vrouwen in Somalië aan verschillende beperkingen onderhevig zijn en geconfronteerd worden met een groot aantal risico's, maar wijst hij erop dat een vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie waarnaar beide partijen verwijzen kan immers niet blijken dat er in Somalië sprake is van groepsvervolging waarbij alle vrouwen het slachtoffer worden van vormen van geweld of discriminatie die dermate ernstig of ingrijpend zijn dat hun leven ondraaglijk is. Op basis van de beschikbare informatie kan bijgevolg niet *a priori* worden aangenomen dat elk Somalisch meisje of elke Somalische vrouw uit Al-Shabaab-gebied het risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging. Verzoekster kan er dan ook niet mee volstaan louter te verwijzen naar het gebrek aan vrijheid als vrouw onder het regime van Al-Shabaab, zonder haar vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk te maken. Verzoeksters verwijzing in dit verband naar het arrest van het Hof van Justitie van 4 oktober 2024 in de zaken C-608/22 en C-609/22, waarin specifiek met betrekking tot de actuele situatie in Afghanistan werd besloten dat de door de verwijzende rechter aangehaalde discriminerende maatregelen ten aanzien van Afghaanse vrouwen de vereiste mate van ernst bereiken opdat zij kunnen worden beschouwd als 'daden van vervolging'

in de zin van artikel 9, lid 1 van de relevante richtlijn, is *in casu* niet dienstig, nu deze situatie niet zonder meer kan worden vergeleken met de actuele situatie in Somalië.

3.3.4.7. Voorts wordt in de bestreden beslissing terecht als volgt gemotiveerd:

“U weigert inzicht te geven in de huidige situatie van uw familie. U beweert dat u geen contact heeft met uw familieleden in Gandaawi (CGVS 1, p. 12). U zou enkel contact gehad hebben met uw oom, die een handelaar is tussen Marka en Mogadishu (CGVS 1, p. 12). Ook met hem zou u in februari 2023 de laatste keer contact gehad hebben (CGVS 1, p. 28). Uw uitleg van waarom u hem dan de laatste keer hoorde, weet niet te overtuigen. U geeft als reden hiervoor dat hij zijn WhatsApp nummer veranderd heeft, en dat hij uw nummer niet heeft (CGVS 2, p. 20). Dat hij zodanig nonchalant zou omspringen met contact met zijn familie, is zeer ongeloofwaardig. U gevraagd naar hoe u geprobeerd heeft om contact met hem te herstellen, verklaart u dat zijn dochter uw nummer aan hem zou bezorgen, maar u weet niet of zij dit al gedaan heeft (CGVS 2, p. 20). Dat u langs uw kant ook zodanig nonchalant zou omspringen met contact met uw oom door dit niet op te volgen, en dat terwijl uw oom zagezegd uw enige manier is om nieuws over uw familie in Gandaawi te vernemen, is niet aannemelijk. Ook dat u geen contact zou kunnen opnemen met uw broer en zus die in Afgoye verblijven (CGVS 1, p. 12), waar de overheid aanwezig is (zie doc 3, Somalia control map january 2023, in de blauwe map), en waar u zelf verklaart dat er internet is (CGVS 2, p. 21), valt moeilijk te geloven. U verklaart wel contact te hebben met verre verwanten (CGVS 2, p. 21). Dat u dan via hen niet in contact zou kunnen komen met uw familie, valt heel moeilijk te geloven. Het CGVS besluit dat u een inzicht in uw familiale omstandigheden verhindert.

Ook rond de verdwijning van uw echtgenoot blijft enige scepsis overeind. Zo verklaart u enige tegenstrijdigheden: op het eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaart u dat Al Shabaab uw man sloegen toen ze hem meenamen (CGVS 1, p. 13). Op het tweede persoonlijk onderhoud verklaart u dat ze hem niet geslagen hebben (CGVS 2, p. 10). Ook verklaart u tijdens het eerste persoonlijk onderhoud dat zijn oom naar het politie- of militairenbureau ging om uw man te zoeken, maar dat hij daar niet was. Dan zouden ze hem gezocht hebben, en zo te weten zijn gekomen dat hij meegenomen was (CGVS 1, p. 13). Uzelf en uw oom lijken uw man dus niet meer gezien te hebben nadat hij meegenomen werd. Dit valt niet te rijmen met uw verklaringen tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS, waar u verklaart dat zijn oom en zijn vader meteen naar hem gingen op de basis, dat ze hem dan gezien hebben, en dat u hem daarna zelf later die dag ook nog gezien heeft (CGVS 2, p. 7). Hierdoor wordt zijn verdwijning verder ondermijnd en bijgevolg ook alle problemen die hier zouden zijn uit voortgevloeid.”

Bovenstaande motieven zijn pertinent en terecht en vinden steun in het administratief dossier, waardoor het aan verzoekster toekomt deze aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te stellen. Waar zij aangaande het (gebrek aan) contact met haar familie louter haar eerdere verklaringen herhaalt, blijft ze hiertoe in gebreke. Waar zij de adjunct-commissaris verwijt zich niet op landeninformatie maar op buikgevoel te baseren om de plausibiliteit van haar verklaringen in twijfel te trekken, wijst de Raad erop dat de asielinstanties niet moeten bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en dat het evenmin hun taak is om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. De Raad acht het net zo min als de adjunct-commissaris aannemelijk dat verzoekster noch haar familie die is achtergebleven in Somalië de nodige voorzorgen zouden hebben genomen om met elkaar in contact te kunnen blijven en verzoekster onderneemt geen enkele poging om haar geloofwaardigheid op dit punt te herstellen, zoals nochtans van haar mag worden verwacht. Verzoekster bekritiseert verder dat de adjunct-commissaris uit haar verklaringen van haar eerste persoonlijk onderhoud afleidt dat zij en haar oom haar echtgenoot niet meer gezien hebben nadat hij door Al-Shabaab meegenomen werd. De Raad merkt op dat verzoekster tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud stelt dat haar paternale oom naar haar echtgenoot op zoek ging op het politie- of militair bureau, maar hij hier niet was, terwijl ze tijdens haar tweede persoonlijk onderhoud expliciet verklaart dat haar oom naar haar echtgenoot op zoek ging, hem gezien heeft, en verzoekster hem zelf ook nog gezien heeft, wat wel degelijk een andere voorstelling is van de feiten (NPO I, p. 13 en NPO II, p. 7). Bovendien merkt de Raad op dat in de bestreden beslissing tevens terecht wordt vastgesteld dat verzoekster geen eenduidige verklaringen aflegt over het feit of haar echtgenoot al dan niet geslagen werd, doch verzoekster hiertegen geen verweer voert.

3.3.4.8. De Raad merkt verder op dat verzoekster naar aanleiding van haar verzoek om internationale bescherming bij het CGVS een medisch attest dd. 15 maart 2023 heeft neergelegd, waaruit blijkt dat verzoekster een VGV type III – een infibulatie – heeft ondergaan (AD, stuk 5, ‘Documenten’, nr. 1a).

De Raad stipt aan dat VGV, van welke aard dan ook, een ernstige en onomkeerbare aantasting vormt van de lichamelijke integriteit van de vrouwen die het ondergaan. Dergelijke handelingen vallen onder de noemer “*daden van lichamelijk of geestelijk geweld, inclusief seksueel geweld*” en “*daden van genderspecifieke of kindspecifieke aard*”, in de zin van artikel 48/3, § 2, tweede lid, a) en f) van de Vreemdelingenwet en deze handelingen zijn gericht tegen vrouwen als leden van een sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Dit blijkt ook uit de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie, met name het EUAA-rapport “*Country Guidance. Somalia*” van augustus 2023, waarbij COI van diverse bronnen wordt

gehanteerd, o.m. het EUAA-rapport “*Somalia Targeted profiles*” van september 2021 en het EUAA-rapport “*COI Query. Somalia*” van 21 april 2023, waarin wordt verwezen naar o.m. rapporten van Landinfo, “*Somalia – Female Genital Mutilation*”, 14 September 2022, Directorate of National Statistics, Federal Government of Somalia, “*The Somali Health and Demographic Survey 2020*” en DIS, “*COI. Somalia. Female Genital Mutilation (FGM)*” van februari 2021 en waaruit volgt dat VGV neerkomt op vervolging.

In casu kan de VGV, waarvan verzoekster reeds het slachtoffer is geweest, aldus als een eerdere vervolging worden gekwalificeerd.

Verzoekster voert in haar verzoekschrift een vrees voor re-infibulatie aan.

De beoordeling of de vrees van verzoekster voor vervolging gegrond is, moet plaatsvinden op individuele basis en per geval met waakzaamheid en voorzichtigheid worden verricht, uitsluitend op basis van een concrete beoordeling van de feiten en omstandigheden, overeenkomstig artikel 48/6, § 5 en artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, om uit te maken of de vastgestelde feiten en omstandigheden een zodanige bedreiging vormen dat de betrokkene, gezien zijn individuele situatie, goede gronden heeft om te vrezen daadwerkelijk te zullen worden vervolgd wanneer hij terugkeert naar zijn land van herkomst (HvJ 16 januari 2024, C-621/21, WS, pt. 60; HvJ 21 september 2023, C-151/22, pt. 42)

Bij de beoordeling van dergelijk risico op een eventuele, toekomstige herhaalde vervolging komt artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet bijgevolg in het vizier.

Artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, dat een omzetting vormt van artikel 4, vierde lid van de Kwalificatierichtlijn, bepaalt: “*Het feit dat een asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, is een duidelijke aanwijzing dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen.*”

Er kan in dit verband worden gewezen op het arrest HvJ 9 november 2023, C-125/22, X, Y, waarin het HvJ overweegt als volgt: “51. Bovendien kan, krachtens artikel 4, lid 4, van richtlijn 2011/95, het feit dat een verzoeker in het verleden reeds is blootgesteld aan vervolging of aan ernstige schade, of dat hij reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of dergelijke schade, in beginsel een duidelijke aanwijzing vormen dat de verzoeker een reëel risico loopt om ernstige schade te lijden, zodat deze omstandigheden die verband houden met de persoonlijke situatie van de verzoeker, hoe deze ook zijn, altijd moeten worden betrokken bij de beoordeling of er sprake is van een reëel risico om een van de in artikel 15 van die richtlijn omschreven vormen van ernstige schade te lijden.[...] 68. Bovendien is het – zoals in punt 51 van het onderhavige arrest in herinnering is gebracht en overeenkomstig artikel 4, lid 4, van richtlijn 2011/95 – aan de bevoegde nationale autoriteit om rekening te houden met de omstandigheid dat de verzoeker reeds ernstige schade heeft geleden of in die zin reeds rechtstreeks is bedreigd, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen.” (eigen onderlijning).

De Raad onderstreept in dit verband dat de bewijskracht die krachtens artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet wordt gehecht aan eerdere vervolgingsdaden of bedreigingen door de bevoegde instanties in aanmerking moet worden genomen op voorwaarde dat die eerdere daden en bedreigingen verband houden met de door de om bescherming verzoekende persoon aangegeven vervolgingsgrond (cfr. HvJ 2 maart 2010, gevoegde zaken C-175/08, 176/08, 178/08 en 179/08, *Abdulla e.a.*, pt. 93-99: “(...) De door artikel 4, lid 4, van de richtlijn aan dergelijke eerdere vervolgingsdaden of bedreigingen gehechte bewijskracht zal door de bevoegde autoriteiten in aanmerking worden genomen op de uit artikel 9, lid 3, van de richtlijn voortvloeiende voorwaarde dat die daden en bedreigingen verband vertonen met de door de bescherming verzoekende persoon aangegeven vervolgingsgrond.”).

Aangezien verzoekster aldus reeds het slachtoffer was van wat kan worden gekwalificeerd als een daad van vervolging, moet worden aangenomen dat deze omstandigheid een duidelijke aanwijzing vormt dat de vrees voor vervolging gegrond is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging zich niet opnieuw zal voordoen.

Deze “goede redenen” houden in dat de asielinstantie bij reeds ondergane vervolging of ernstige schade voldoende tegenindicaties aanbrengt om aan te nemen dat deze vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen (RvS 25 november 2024, nr. 261 439).

Bij de beoordeling of er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen, is de gehanteerde bewijsstandaard deze van “de redelijke mate van waarschijnlijkheid” (“*reasonable degree of likelihood-test*”) (cfr. RvS 19 augustus 2024, nr. 260.498).

De Raad brengt in dit verband in herinnering dat een onderzoek naar een toekomstig risico op eventuele herhaalde vervolging zich situeert in het kader van het onderzoek naar de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en bijgevolg de samenwerkingsplicht in het kader van de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het beschermingsverzoek vormen, zoals vervat in artikel 48/6, § 1 van de Vreemdelingenwet, niet meer aan de orde is (*cf.* HvJ 22 november 2012, zaak C-277/11, *M.M. t. Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, pt. 64-70 en zie ook: RvS 25 november 2024, nr. 261 439, pt. 11).

Dit neemt niet weg dat bij de beoordeling van de gevolgen van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, met name de beslissing of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming, naast artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, tevens rekening moet worden gehouden met artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet stipuleert:

“De met het onderzoek belaste instanties beoordelen het verzoek op individuele, objectieve en onpartijdige wijze en houden rekening met de volgende elementen:

- a) alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast;*
- b) de door de verzoeker afgelegde verklaring en overgelegde documenten, samen met informatie over de vraag of de verzoeker aan vervolging of ernstige schade is blootgesteld of blootgesteld zou kunnen worden;*
- c) de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, waartoe factoren behoren zoals achtergrond, geslacht en leeftijd, teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade, overeenkomen;*
- d) de vraag of de verzoeker, sedert hij zijn land van herkomst heeft verlaten, al dan niet activiteiten heeft uitgeoefend, die hem zouden kunnen blootstellen aan vervolging of ernstige schade indien hij naar zijn land van herkomst zou terugkeren;*
- e) de vraag of in redelijkheid kan worden verwacht dat de verzoeker zich onder de bescherming kan stellen van een ander land waarvan hij de nationaliteit kan invoeren.”*

De Raad wijst erop dat uit al het voorgaande volgt dat, bij de beoordeling van de redelijke waarschijnlijkheid voor verzoekster om bij terugkeer naar Somalië te worden blootgesteld aan vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade, haar specifieke en individuele omstandigheden moeten worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in Somalië, zoals beschreven in objectieve bronnen.

In dezen past het dan ook om de beschikbare landeninformatie aangaande infibulatie en het risico op re-infibulatie naderbij te bekijken.

De Raad herneemt dat uit het EUAA-rapport *“Country Guidance. Somalia”* van augustus 2023, waarbij COI van diverse bronnen wordt gehanteerd, o.m. het EUAA-rapport *“Somalia Targeted profiles”* van september 2021 en het EUAA-rapport *“COI Query. Somalia”* van 21 april 2023, waarin wordt verwezen naar o.m. rapporten van Landinfo, *“Somalia – Female Genital Mutilation”*, 14 September 2022, Directorate of National Statistics, Federal Government of Somalia, *“The Somali Health and Demographic Survey 2020”* en DIS, *“COI. Somalia. Female Genital Mutilation (FGM)”* van februari 2021 volgt dat VGV neerkomt op vervolging.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat VGV bijna universeel doorheen geheel Somalië wordt uitgeoefend. Bijna alle vrouwen in Somalië hebben een vorm van VGV ondergaan en er zijn geen indicaties dat deze cijfers in dalende lijn zouden gaan. Integendeel werd in begin 2022 een stijging van de cijfers waargenomen. Uit een studie van 2020 blijkt dat 99% van alle Somalische vrouwen VGV hebben ondergaan, waarbij de meest voorkomende vorm de infibulatie is (64,2 %). Uit een bevraging blijkt dat slechts een zeer beperkt aantal Somaliërs zich verzetten tegen VGV en overwegen om hun dochter niet bloot te stellen aan deze praktijk. De jongere generatie Somaliërs uiten wel een voorkeur voor de Sunni vorm (die in principe de vorm kan aannemen van zowel type I, type II als type III besnijdenis, maar doorgaans geen volledige infibulatie inhoudt). In de beschikbare landeninformatie wordt aangegeven dat er geen onderscheid in prevalentie en het ondergane type van VGV is, naargelang de verschillende regio's in Somalië. Ook de sociaal-economische levensomstandigheden en de clanaffiliatie hebben nagenoeg geen invloed op de prevalentiegraad.

Specifiek wat betreft infibulatie en het risico op re-infibulatie, blijkt dat vrouwen voorafgaand aan het huwelijk, een bevalling of om medische redenen een desinfibulatie ondergaan. Dit kan gebeuren door een gezondheidsmedewerker, dan wel door de echtgenoot van de vrouw zelf (waarbij dit laatste voornamelijk

voorkomt in Zuid-Somalië). Een bron van de UNFPA (United Nations Population Fund) geeft aan dat re-infibulatie vaak voorkomend (*“very common”*) is in Somalië, waarbij dit gebruikelijk gebeurt na een bevalling. Re-infibulatie komt voor in alle delen van Somalië, waarbij er geen geografische verschillen zijn. De re-infibulatie gebeurt meestal door de vroedvrouw of indien deze weigert of niet over de vereiste kennis beschikt, door een traditionele besnijder. Een UNICEF-expert geeft aan dat de re-infibulatie herhaaldelijk wordt gedaan, meestal na de bevallingen van twee tot vier kinderen. Re-infibulatie kan ook voorkomen om andere redenen, bijvoorbeeld na seksueel geweld, een buitenhuwelijkse relatie of indien de eerste infibulatie niet naar wens gebeurde. Er is echter geen sprake van een systematische re-infibulatie na bevalling of echtscheiding in Somalië. Wat betreft de inspraak van een vrouw bij de beslissing over de re-infibulatie is er sprake van verschillende standpunten. Er wordt aangegeven dat vrouwen moeilijk kunnen ingaan tegen de aanwezige vroedvrouw of de (vrouwelijke) familieleden. Er zijn ook gevallen van vrouwen die een re-infibulatie ondergingen, niettegenstaande dat zij uitdrukkelijk aangaven dit niet te willen of die hierover voorafgaand niet geconsulteerd werden. Wanneer een vrouw geen re-infibulatie wil ondergaan, maar wanneer haar echtgenoot of familie dit wel van haar verwacht, is het bijzonder moeilijk voor de vrouw om zich hiertegen te verzetten. Er zijn ook gevallen waarbij de vrouw ‘vrijwillig’ opteert voor een re-infibulatie, onder meer vanuit een wijdverspreid idee dat dit nodig is om de echtgenoot seksueel tevreden te houden en aldus te vermijden dat de echtgenoot een andere vrouw neemt, of nog omdat de vrouwen het oncomfortabel vinden om na een jarenlange gesloten labia plots een open litteken te hebben.

Uit de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie blijkt voorts dat, in het geval een Somalische vrouw VGV heeft ondergaan, evenwel niet *a priori* kan worden aangenomen dat zij het risico loopt op re-infibulatie. Uit de landeninformatie volgt dat bij de individuele beoordeling van de vraag of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat een verzoekster bij terugkeer opnieuw aan VGV zal worden onderworpen, rekening moet worden gehouden met omstandigheden die een risico inhouden. Bijgevolg blijft een individuele beoordeling van het beschermingsverzoek noodzakelijk, waarbij onder meer rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren. Vervolg van personen die onder dit profiel vallen kan plaatsvinden omwille van het behoren tot een specifieke sociale groep, dan wel omwille van religieuze redenen.

Er worden in het EUAA-rapport *“Country Guidance. Somalia”* van augustus 2023 drie categorieën voor het risicoprofiel van VGV onderscheiden:

1. In het geval van meisjes die geen VGV hebben ondergaan, is een gegronde vrees voor vervolging over het algemeen gegrond in heel Somalië. (*“In the case of girls who have not been subjected to FGM/C, well-founded fear of persecution would in general be substantiated in the whole of Somalia, including South-Central Somalia, Puntland and Somaliland.”*)

2. In het geval van vrouwen die niet aan VGV zijn onderworpen, lopen niet al deze personen het risico dat vereist is om een gegronde vrees voor vervolging vast te stellen. Bij de individuele beoordeling van de vraag of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat een verzoekster aan VGV wordt onderworpen, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, in het bijzonder de leeftijd van de verzoekster, haar burgerlijke staat en de standpunten van haar familie over deze praktijk. De omstandigheden waarin de verzoekster om internationale bescherming erin geslaagd is om te voorkomen dat zij aan VGV wordt onderworpen, moeten ook de nodige aandacht krijgen. (*“In the case of women who have not been subjected to FGM/C, the individual assessment of whether there is a reasonable degree of likelihood for the applicant to be subjected to FGM/C should take into account risk-impacting circumstances, particularly the age of the applicant, her marital status, and the views of her family on the practice. The circumstances under which the applicant had managed to avoid being subjected to FGM/C should also be given due consideration.”*)

3. In het geval van vrouwen en meisjes die reeds VGV hebben ondergaan, lopen niet al deze personen het risico dat vereist is om een gegronde vrees voor vervolging vast te stellen, *in casu* het risico op re-infibulatie. Bij de individuele beoordeling van de vraag of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat een verzoekster bij terugkeer opnieuw aan VGV zal worden onderworpen, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: leeftijd, gezinssituatie, type VGV dat werd ondergaan, familiale percepties en tradities ten aanzien van de praktijk, enz. (*“In the case of women and girls who have been subjected to FGM/C, the individual assessment of whether there is a reasonable degree of likelihood for the applicant to be subjected to repeated FGM/C should take into account risk-impacting circumstances, such as: age, family status, type of FGM/C experienced, family perceptions and traditions towards the practice, etc.”*)

Uit de gehanteerde bewoordingen (‘zoals’ en ‘enz.’) blijkt dat er in deze categorie van gevallen een ruimere appreciatiemarge is voor de asielinstanties en er dus ook een grotere mate aan risicobepalende omstandigheden aanwezig moet zijn in hoofde van verzoekster alvorens er een nood aan internationale

bescherming kan worden aangenomen. De lijst met risicobepalende omstandigheden zoals weergegeven in het EUAA-rapport “*Country Guidance. Somalia*” van augustus 2023 is echter geen exhaustieve lijst.

Op basis van de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat wat betreft de gezinssituatie het ook van belang is om rekening te houden met het aantal kinderen dat een verzoekster heeft. Immers hoe meer kinderen een verzoekster heeft, hoe minder aannemelijk dat er een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoekster opnieuw aan VGV zal worden onderworpen. De *EUAA guidance* geeft immers aan: “*the process is repeated for the first two to four babies*”. Verder blijkt uit de *EUAA guidance* dat met leeftijd in wezen “jong zijn” wordt bedoeld, zonder dat duidelijk afgebakend is welke leeftijdsgroep dit precies omvat. Uit het geheel van de bijgebrachte landeninformatie blijkt wel dat dit betrekking heeft op een leeftijd die inhoudt dat een verzoekster bij terugkeer naar Somalië geschikt kan worden geacht om te huwen en kinderen te krijgen. Binnen deze categorie dringt zich een verdere opdeling op tussen verzoeksters die reeds een hersteloperatie ondergingen en verzoeksters die dit (nog) niet ondergingen.

Verzoeksters geval situeert zich in categorie 3. Hieruit volgt dat het gegeven dat verzoekster op heden reeds is besneden (VGV type III), een belangrijk element vormt dat moet worden betrokken bij de beoordeling of er in haar hoofde goede gronden bestaan om aan te nemen dat ze daadwerkelijk zal vervolgd worden bij een terugkeer naar Somalië, maar dat dit gegeven op zich niet voldoende is. Uit de voormelde landeninformatie blijkt immers duidelijk dat niet elke Somalische vrouw die reeds besneden is systematisch een risico loopt op re-infibulatie bij een terugkeer naar Somalië. Een individuele beoordeling dringt zich aldus op, waarbij onder meer rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals leeftijd, gezinssituatie, type VGV dat werd ondergaan, familiale percepties en tradities ten aanzien van de praktijk, enz. Uit de voormelde beschikbare landeninformatie volgt duidelijk dat het risico op re-infibulatie afhankelijk is van het individueel profiel van het meisje of de vrouw.

De Raad betwist niet dat verzoekster een VGV type III en een desinfibulatie heeft ondergaan, doch dient vast te stellen dat verzoekster heden een dertigjarige vrouw is, die reeds gehuwd is geweest dan wel op heden nog steeds gehuwd is – hoger is geweest op tegenstrijdigheden in verzoeksters verklaringen met betrekking tot de verdwijning van haar man en de omstandigheden waarin hij Somalië zou hebben verlaten, zodat hieraan niet zonder meer geloof kan worden gehecht – waardoor herinfibulatie in haar geval minder belangrijk is aangezien haar maagdelijkheid irrelevant geworden is. Bovendien stelt de Raad vast dat, waar uit de algemene landeninformatie blijkt dat herinfibulatie voornamelijk voorkomt net na de bevalling van de eerste twee tot vier kinderen, verzoekster reeds vier kinderen gekregen heeft. In dit verband acht de Raad het feit dat verzoeksters jongste kind in 2015 geboren werd in Somalië (AD, stuk 7, verklaring DVZ, vraag 17) en zij niet geherinfibuleerd werd na de bevalling, dit gelet op de vermelding in voormeld medisch attest dat zij gedesinfibuleerd werd *durante partu* (AD, stuk 5, ‘Documenten’, nr. 1a), een duidelijke tegenindicatie voor haar thans aangevoerde vrees voor herinfibulatie. Verder zijn er, de hogere vaststellingen in acht genomen, geen indicaties dat verzoekster bij een terugkeer onder druk zou komen te staan om te hertrouwen. Nu verzoekster in gebreke blijft een eerlijk zicht te bieden op haar familiale situatie in Somalië en het netwerk waarover zij desgevallend nog beschikt, wordt vastgesteld dat verzoekster zelf meent dat de percepties en tradities binnen haar familie inzake VGV niet van die aard zijn dat deze haar blootstellen aan een risico op herinfibulatie.

Gelet op hetgeen voorafgaat, zijn er *in casu* goede redenen voorhanden in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet om aan te nemen dat verzoekster bij een terugkeer naar haar land van herkomst niet opnieuw het slachtoffer zou worden van VGV.

Verzoekster voert in dit verband uitgebreide kritiek op de gebruikte landeninformatie, doch brengt zelf geen informatie aan waaruit blijkt dat, hoewel de Raad niet ontkent dat sommige vrouwen wel degelijk een herinfibulatie ondergaan, dit systematisch zou voorkomen. Waar verzoekster in haar verzoekschrift verwijst naar verschillende arresten van de Raad, dient erop te worden gewezen dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoekster niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van deze arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Waar verzoekster stelt dat er in het kader van een gendersensitieve asielprocedure bijzondere procedurele noden dienen toegekend te worden met een soepelere geloofwaardigheidsbeoordeling tot gevolg, is de Raad van oordeel dat het loutere feit dat verzoekster VGV type III heeft ondergaan, op zich niet voldoende is om te besluiten dat er in haar hoofde bijzondere procedurele noden bestaan. Verzoekster dient het bestaan van dergelijke procedurele noden *in concreto* aannemelijk te maken en deze dienen afdoende te worden aangetoond. Verzoeksters profiel in acht genomen, is het aan haar hiertoe de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen, zodat er in voorkomend geval passende steun kan worden voorzien voor zover verzoekster hier nood aan heeft en voor zover haar bijzondere procedurele noden afdoende zijn aangetoond.

Verzoekster brengt geen bewijs bij waaruit kan blijken dat zij ten gevolge van de door haar ondergane VGV dermate getraumatiseerd is dat zij niet zou kunnen deelnemen aan de procedure. Daarnaast is er bij de DVZ evenmin melding gemaakt van enige bijzondere procedurele noden. Verder merkt de Raad op dat het persoonlijk onderhoud goed is verlopen. Verzoekster verduidelijkt voorts niet welke gendergerelateerde problemen niet werden onderzocht, noch hoe de criteria uit het Verdrag van Genève op een niet-gendersensitieve wijze werden uitgelegd, noch hoe haar verzoek om internationale bescherming niet-gendersensitief zou zijn behandeld.

3.3.4.9. Wat betreft verzoeksters betoog in haar verzoekschrift dat ze bij terugkeer niet in staat zal zijn zich aan alle regels van Al-Shabaab te houden, en hun aandacht zal trekken, wijst de Raad op het volgende. Uit de beschikbare landeninformatie, waarop de Raad vermag acht te slaan, blijkt weliswaar dat personen die terugkeren uit het Westen de nodige voorzichtigheid aan de dag moeten leggen en hun gedragingen opnieuw moeten aanpassen, doch er kan niet worden vastgesteld dat het loutere profiel als 'terugkeerder' volstaat om aan te nemen dat deze personen in Somalië dreigen te worden geviséerd of vervolgd (zie EUAA, *Country Guidance Somalia*, augustus 2023, p. 98 e.v.). Ook uit het arrest *Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk* van het EHRM van 28 juni 2011, kan geenszins worden geconcludeerd dat elke Somaliër die uit Europa terugkeert, dreigt te worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk. Het louter hebben verbleven in een westers land – en de eventueel door tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl en/of blootstelling aan de alhier geldende normen en waarden – is in beginsel geen afdoende reden om een beschermingsnood aannemelijk te maken. Het komt aan verzoekster toe om aan te tonen waarom dit verblijf en de eventueel daarmee gepaard gaande levensstijl, haar in dermate negatieve aandacht van Al-Shabaab brengt, dan wel dat zij hierdoor dreigt niet in staat te zijn de heersende regels en normen binnen de Somalische samenleving opnieuw op te volgen. Tevens komt het aan verzoekster toe om *in concreto* uiteen te zetten waarom het verblijf, de eventueel ontwikkelde levensstijl en/of blootstelling aan de alhier geldende normen en waarden, ertoe zouden leiden dat zij bij terugkeer naar Somalië met een redelijke mate van waarschijnlijkheid door Al-Shabaab zal worden gepercipieerd als verwesterd én zal worden geviséerd/vervolgd. De Raad dient vast te stellen dat verzoekster hiertoe in gebreke blijft. Verzoeksters uiteenzetting in haar verzoekschrift en aanvullende nota kenmerkt zich door een uitgebreide hoeveelheid theoretische overwegingen en verwijzing naar algemene landeninformatie, doch blijft zij hierbij in gebreke *in concreto* aannemelijk te maken waarom haar verblijf in het Westen en de invulling hiervan zou leiden tot een beschermingsnood. De Raad wijst er in dit kader op dat verzoekster Somalië verlaten heeft toen zij zeventwintig jaar was, er naar school ging, er gewerkt heeft en de regio goed kent, waaruit blijkt dat zij gevormd is naar de Somalische waarden en normen. Derhalve kan niet zonder meer worden aangenomen dat zij totaal vervreemd zou zijn van deze waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij een terugkeer. Ook de duur van haar verblijf in België sinds oktober 2022 is niet van die aard dat kan worden aangenomen dat verzoekster dermate is verankerd in de Belgische samenleving dat zij geen sterke voeling meer zou hebben met haar land van herkomst en niet langer bekend zou zijn met de aldaar geldende normen en waarden. Verzoekster brengt geen persoonlijke en geïndividualiseerde elementen aan, op grond waarvan *in concreto* kan worden vastgesteld dat er in haar hoofde sprake is van een beschermingsnood omwille van (de invulling van) haar verblijf in België.

3.3.4.10. Waar verzoekster nog uitvoerig ingaat op het leven als vrouw in Somalië, benadrukt de Raad dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier en zoals uitvoerig geciteerd en besproken door verzoekster, blijkt weliswaar dat Somalië één van de meest genderongelijke landen ter wereld is, dat vrouwen sociaal-economisch worden achtergesteld en dat vrouwen te maken kunnen krijgen met meerdere gevallen van geweld, zoals kindhuwelijken, VGV, huiselijk geweld, seksueel en gendergebaseerd geweld, mensensmokkel, en dergelijke meer. Er blijkt evenwel niet dat er sprake is van een situatie waarbij alle Somalische vrouwen systematisch het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. De door verzoekster in haar verzoekschrift en aanvullende nota geciteerde landeninformatie bevestigt de zeer moeilijke en onderdrukte situatie van vrouwen in Somalië, maar hieruit kan niet worden afgeleid dat elke Somalische vrouw wordt onderworpen aan vervolging of onmenselijke of vernederende behandelingen. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk. Verzoekster blijft in gebreke *in concreto* aan te tonen dat zij, omwille van haar positie als vrouw, vervolging dient te vrezen. De Raad herhaalt dat verzoeksters vluchtrelaas ongelooftwaardig werd bevonden en dat zij aldus ook haar precieze persoonlijke omstandigheden in Somalië niet aantoont, waarbij dan ook niet zonder meer kan worden aangenomen dat verzoekster zal terugkeren als een alleenstaande vrouw, zonder enig sociaal netwerk en zonder mannelijke bescherming. Zij maakt ook niet aannemelijk dat zij reeds in de negatieve aandacht van Al-Shabaab stond.

Zij haalt in dit kader tevens aan dat ze bij terugkeer naar haar regio van herkomst in Somalië verschillende checkpoints van Al-Shabaab zal moeten passeren, doch laat na te concretiseren waarom dit haar in gevaar zou kunnen brengen. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat elke Somalische onderdaan die via een checkpoint moet passeren problemen ondervindt. Verzoekster verklaarde tijdens haar tweede persoonlijk

onderhoud overigens dat ze tijdens haar reis van haar dorp naar Mogadishu geen checkpoints van Al-Shabaab is gepasseerd (NPO II, p. 17). Verzoekster toont in de huidige stand van zaken ook niet aan dat zij over een specifiek profiel beschikt waardoor zij persoonlijk zou worden gevisieerd bij de controleposten. Verzoeksters, veeleer theoretisch, betoogt dat er voor andere herkomstlanden wel een analyse zou worden gemaakt van de risico's bij terugkeer – waarbij zij tevens wijst op het arrest met nummer 282 473 van de Raad van 22 december 2022 – volstaat niet. Verzoeksters land van herkomst betreft Somalië, zodat niet dienstig kan worden verwezen naar de situatie en beoordeling in andere herkomstlanden. De Raad herhaalt nogmaals dat niet blijkt dat een terugkeer voor een Somalische onderdaan zonder risicoprofiel, zoals verzoekster, in regel problematisch is.

3.3.4.11. Waar zij erop wijst in België als poetshulp te werken en lessen Nederlands te volgen, ter staving waarvan zij bij haar verzoekschrift documenten voegt (stukkenbundel verzoekster, stuk 4 – 5), kan hieruit niet worden afgeleid dat zij zich een bepaalde levensstijl heeft eigen gemaakt waardoor er sprake is van gewijzigde opvattingen, een gedrag, een houding of een uiterlijk dat zou kunnen worden beschouwd als fundamentele kenmerken van haar identiteit en waarvan niet zou kunnen worden geëist dat zij deze opgeeft, noch dat deze niet te verenigen zijn met de in Somalië geldende beperkingen. Verzoekster toont aldus niet *in concreto* aan dat zij zich ondertussen westerse gedragingen of opvattingen eigen heeft gemaakt waardoor zij bij terugkeer naar Somalië dreigt te worden vervolgd of blootgesteld aan een reëel risico op ernstige schade. Uit de beschikbare informatie blijkt bovendien niet dat verzoeksters profiel als terugkeerder, noch het feit dat ze deel uitmaakt van een minderheidsclan, volstaat om aan te nemen dat zij in Somalië dreigt te worden gevisieerd of vervolgd.

3.3.4.12. Waar verzoekster wijst op het feit dat haar dochters in België internationale bescherming hebben gekregen en betoogt dat de internationale bescherming die aan hen werd toegekend geen daadwerkelijke uitwerking krijgt als ze samen met hun ouders moeten terugkeren naar hun land van herkomst, wijst de Raad erop dat de bevoegdheid van de adjunct-commissaris en bijgevolg ook van de Raad in onderhavige procedure is beperkt tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad doet in het kader van het beroep tegen een beslissing van de adjunct-commissaris geen uitspraak over een terugkeerbeslissing of verwijdering, maar doet enkel uitspraak over de vraag of verzoekster in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus. De verwijzing in dit verband naar het arrest *Ruiz Zambrano* van het Hof van Justitie van 8 maart 2011 in de zaak C-34/09 is derhalve niet dienstig. Nu de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel inhoudt en als dusdanig niet ingrijpt op het gezinsleven van verzoekster en haar minderjarige dochters, is ook haar betoog dat het in het hoger belang van het kind niet wenselijk is dat de kinderen gescheiden worden van hun ouders, *in casu* niet dienstig.

3.3.4.13. De overige door verzoekster neergelegde documenten kunnen het voorgaande niet wijzigen. De attesten betreffende haar dochters tonen enkel aan dat zij tot op heden geen besnijdenis hebben ondergaan (AD, stuk 5, 'Documenten', nrs. 2-4). De verklaring van GAMS bewijst slechts verzoeksters toezegging om artikel 409 van het Strafwetboek te respecteren (*Ibid.*, nr. 5). Het attest van GAMS dat verzoekster middels haar aanvullende nota heeft bijgebracht toont verder louter aan dat verzoekster sociale begeleiding van GAMS ontvangt (aanvullende nota verzoekster, stuk 1). Voorts voegt verzoekster bij haar verzoekschrift louter algemene informatie, die haar persoonlijk risico op vervolging niet concreet kan aantonen.

3.3.4.14. De Raad merkt op dat verzoekster de motivering van de bestreden beslissing ongemoeid laat waar nog op goede gronden als volgt wordt overwogen:

“U op het CGVS gevraagd of u nog andere zaken vreest, antwoordt u dat u uw man kwijtgeraakt bent, dat u gedwongen gehuwd bent, en dat u uw kinderen kwijtraakte (CGVS 1, p. 22). U haalt geen vrees aan t.a.v. de verdwijning van uw man an sich. Verder besluit het CGVS dat het gedwongen huwelijk geen actuele vrees beslaat. U verklaart dat u akkoord ging om te trouwen met R(...) omdat hij u zou helpen om uw kinderen terug te krijgen (CGVS 1, p. 14), en dat hij vervolgens akkoord is gegaan met de scheiding in 2019 (CGVS 1, p. 14-15). Hieruit kan geen gedwongen huwelijk worden afgeleid. U bent bewust en met toestemming gehuwd met R(...) (en gescheiden).

(...)

Wat uw zoon, O(...), betreft, haalt u aan dat als hij naar de school zou gestuurd worden door uw schoonmoeder, dat hij lid zou worden van Al Shabaab, aangezien vele mannen in het dorp bij Al Shabaab zitten (CGVS 1, p. 22). Het CGVS benadrukt dat u hier slechts een hypothetische vrees voor uw zoon aanhaalt. U schuift geen informatie naar voren waaruit zou blijken dat Al Shabaab uw zoon reeds in het vizier heeft of enige stappen ondernomen heeft om hem te rekruteren. Bovendien blijkt uit de landeninformatie dat gedwongen rekrutering niet systematisch gebeurt (zie doc 2, het rapport van EASO, in de blauwe map). Als laatste haalt u aan dat u problemen zou krijgen met uw schoonmoeder omdat u de kinderen heeft meegenomen naar het buitenland. Mogelijks zou uw schoonmoeder, die banden heeft met Al Shabaab (CGVS 1, p. 25), hier een probleem van kunnen maken. Hier besluit het CGVS dat u een zeer lage

geloofwaardigheid geniet, omwille van de hierboven besproken redenen. Bovendien moet vastgesteld worden dat uw desinteresse voor de gevolgen van uw vertrek laat blijken dat uw problemen niet dusdanig ernstig zijn. U verklaart dat u in 2023 met uw nonkel sprak, die nieuws had uit het dorp (CGVS 2, p. 19). U verklaart dat u dan wel vroeg naar uw moeder en vader, maar dat u hem niet gevraagd heeft naar de reactie van uw schoonmoeder op uw vertrek (CGVS 2, p. 19). Nochtans verklaarde u eerder dat u vreesde dat ze zouden vragen waar de kinderen waren (CGVS 1, p. 28). U verklaarde zelfs eerder dat in de periode dat u de klacht indiende tegen uw schoonmoeder, dat uw moeder vond dat u niet met uw kinderen moest wegvlugten, aangezien u het niet zou overleven én aangezien uw broers en zussen hierdoor problemen zouden ondervinden (CGVS 1, p. 18). Als u werkelijk vreest voor de reactie van uw schoonmoeder met banden met Al Shabaab, dan is het ondenkbaar dat u niet naar haar reactie zou gevraagd hebben bij het telefoneren met uw oom.”

Verzoekster laat deze motieven in haar verzoekschrift geheel ongemoeid. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn deugdelijk en pertinent en worden, daar zij door verzoekster geheel onverlet worden gelaten, door de Raad overgenomen en beschouwd als zijnde hier hernomen.

3.3.4.15. Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van verzoekster in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van de algemene situatie in Somalië, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt Somalië te hebben verlaten en er niet naar kan terugkeren omwille van een geponde vrees voor vervolging.

3.3.4.16. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

3.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoekster geen concrete elementen aanbrengt waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat ze dergelijk risico loopt in Somalië.

3.3.5.2. In zoverre verzoekster zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van haar vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd werd dat verzoekster de door haar aangehaalde vervolgingsfeiten en vrees niet aannemelijk maakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken of omstandigheden aantoot waaruit blijkt dat ze een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

3.3.5.3. Wat betreft de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat niet wordt betwist dat er in Somalië een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich niet uit over het hele land, maar speelt zich af in bepaalde gebieden. Uit de landeninformatie, waarnaar gerefereerd wordt in de bestreden beslissing en in de nota met opmerkingen van de verwerende partij, komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld en de impact van het conflict in Somalië regionaal erg verschillend zijn. Bijgevolg moet bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger afkomstig uit Somalië de focus aldus worden gericht op de regio waarvan hij afkomstig is en op de vraag of hij in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat verzoekster niet betwist dat, gezien haar verklaringen met betrekking tot haar regio van herkomst in Somalië, *in casu* de veiligheidssituatie in de regio Lower Shabelle moet worden beoordeeld.

Na zorgvuldige lezing van de landeninformatie beschikbaar in het rechtsplegingsdossier, concludeert de Raad samen met de adjunct-commissaris dat er actueel in de regio Lower Shabelle geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die aanwezig is in of terugkeert naar deze regio louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Dit wordt ook bevestigd in de EUAA Country Guidance over Somalië van augustus 2023 (p. 152). Verzoekster verwijst in haar verzoekschrift en aanvullende nota naar algemene informatie die dezelfde is of in lijn ligt met die waarop voorgaande analyse is gebaseerd. Waar zij er onder verwijzing naar algemene informatie op wijst dat er een achteruitgang van de algemene

veiligheidssituatie in Somalië en in Lower Shabelle plaatsvindt, er toegenomen spanningen zijn en de aanvallen van Al-Shabaab talrijk zijn, doet dit geen afbreuk aan de vaststelling dat de mate van willekeurig geweld niet dermate hoog is dat elke burger die aanwezig is in of terugkeert naar deze regio louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Er wordt echter niet ontkend dat de situatie in de regio Lower Shabelle nog steeds volatiel blijft, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus.

Bijgevolg rijst, in overeenstemming met wat het Hof van Justitie in zijn arrest *Elgafaji* (HvJ 17 februari 2009, C-465/07) heeft gesteld, de vraag of verzoekster persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Lower Shabelle voor haar dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat ze bij een terugkeer naar deze regio een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Waar verzoekster stelt dat ze deel uitmaakt van een minderheidsclan en zij minder of zelfs helemaal niet kan rekenen op bescherming van de overheid of het leger, ziet de Raad niet in – en verzoekster licht niet *in concreto* toe – hoe dit ertoe leidt dat het risico om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging als gevolg van willekeurig geweld in haar hoofde groter wordt. Waar ze duidt op de ligging van haar dorp op een hoofdweg waarop Al-Shabaab veelvuldig aanvallen pleegt met IED's, stelt de Raad vast dat dit evenmin kan aangenomen worden als een persoonlijke omstandigheid die het risico op willekeurig geweld in Lower Shabelle in haar hoofde verhoogt. Uit de informatie waarnaar verzoekster verwijst in haar verzoekschrift en de bijgewerkte versie ervan waarnaar zij verwijst in haar aanvullende nota blijkt dat Somalische burgers over het algemeen veilig kunnen reizen over de weg en niet het doelwit zijn van IED's die door Al-Shabaab worden geplant. Verder blijkt niet dat het risico dat burgers lopen om het slachtoffer te worden van incidenten waarbij IED's per ongeluk afgaan dermate groot is dat dit een ernstige bedreiging voor hun leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet vormt. Evenmin blijkt sprake te zijn van een dergelijke situatie aan de checkpoints, niettegenstaande deze vaak het doelwit vormen van aanvallen (EUAA, *Somalia: Security Situation*, februari 2023, p. 51; EUAA, *Somalia: Security Situation*, mei 2025, p. 50-52). Verzoekster stelt verder dat ze als slachtoffer van besnijdenis nood heeft aan gynaecologische verzorging, waardoor ze zich naar een ziekenhuis in overheidsgebied zal moeten verplaatsen, doch blijkt uit haar verklaringen niet dat ze dit in het verleden reeds gedaan heeft, noch legt ze hiervan enig begin van bewijs neer. Noch uit het neergelegde medisch attest dd. 15 maart 2023, noch uit verzoeksters verklaringen blijkt dat zij (voortdurende) medische verzorging nodig heeft omwille van de door haar ondergane VGV en desinfectie.

3.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat ze in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de adjunct-commissaris oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens twee persoonlijke onderhoudsbezoeken kreeg ze de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon ze nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft ze zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Somalisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Dat de adjunct-commissaris niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

3.3.8. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de adjunct-commissaris op basis van een niet-correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. Een schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

3.3.9. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

3.3.10. Waar verzoekster in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont

verzoekster echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont ze aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf februari tweeduizend zesentwintig door:

S. WILLAERT, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. WILLAERT